

Λέων Τρότσκι
Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΓΩΝΙΑ
ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ
ΤΗΣ 4ης ΔΙΕΘΝΟΥΣ

Λέων Τρότσκι

Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ 4ης ΔΙΕΘΝΟΥΣ

ΤΟ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η κινητοποίηση των μαζών γύρω από τις μεταβατικές διεκδικήσεις

σαν προετοιμασία για την κατάληψη της εξουσίας

ΟΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η παγκόσμια πολιτική κατάσταση, στο σύνολο της, χαρακτηρίζεται πριν απ' όλα από την ιστορική κρίση της ηγεσίας του προλεταριάτου.

Οι οικονομικές προϋπόθεσης για την προλεταριακή επα-νάσταση έχουν φτάσει από καιρό στο πιο υψηλό σημείο που μπορούν να φτάσουν κάτω από τον καπιταλισμό. Οι παραγω-γικές δυνάμεις της ανθρωπότητας έχουν πάψει νά αναπτύσ-σονται. Οι καινούργιες ανακαλύψεις και οι νέες τεχνικές πρόοδες δεν οδηγούν πια στην αύξηση του υλικού πλούτου. Οι συγ-κυριακές κρίσεις, μέσα σε συνθήκες κοινωνικής κρίσης ολόκληρου του καπιταλιστικού συστήματος, φορτώνουν στις μά-ζες όλο και πιο μεγάλες στέρησης και βάσανα. Η αύξηση της ανεργίας βαθαίνει, με τη σειρά της, την οικονομική κρίση του κράτους και υπονομεύει τα κλονισμένα νομισματικά συστήματα. Οι κυβερνήσεις, τόσο οι δημοκρατικές όσο και Οι φασιστικές, πέφτουν από τη μια χρεοκοπία στην άλλη.

Η ίδια η μπουρζουαζία δε βλέπει πουθενά διέξοδο. Στις χώρες όπου βρέθηκε κιόλας

αναγκασμένη νά ποντάρει τον τελευταίο της όβολο πάνω στο χαρτί του φασισμού, προχωρεί τώρα με κλειστά τα μάτια προς την οικονομική και στρατιωτική καταστροφή. Στις ιστορικά προνομιούχες χώρες, δηλαδή στις χώρες εκείνες όπου η μπουρζουαζία μπορεί για λίγο καιρό ακόμα νά επιτρέψει στον εαυτό της την πολυτέλεια της δημοκρατίας σε βάρος της προηγούμενης εθνικής συσσώρευσης (Μεγάλη Βρετανία, Γαλλία, Ενωμένες Πολιτείες κλπ.), όλα τα παραδοσιακά κόμματα του κεφαλαίου βρίσκονται σε μια κατάσταση αμηχανίας που, κάθε τόσο, φτάνει στην παρά-λυση της θέλησης, Η Νιου Ντίηλ, παρά τον αποφασιστικό χαρακτήρα που επιδειχτικά παρουσίαζε την πρώτη περίοδο, δεν αντιπροσωπεύει παρά μια ειδική φόρμα της αμηχανίας — δυνατή μονάχα σε μια χώρα όπου η μπουρζουαζία μπόρεσε νά συσσωρεύσει αμύθητα πλούτη. Η σημερινή κρίση, που βρίσκει-ται ακόμα μακριά από το τέρμα της, μπόρεσε κιόλας νά δεί-ξει πώς η πολιτική της Νιου Ντίηλ στις Ενωμένες Πολιτείες, το ίδιο όπως και η πολιτική του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία, δεν ανοίγει καμιά διέξοδο στο οικονομικό αδιέξοδο.

Ο πίνακας των διεθνών σχέσεων δεν παρουσιάζει καλύτε-ρη εικόνα. Κάτω από την αυξανόμενη πίεση της καπιταλιστικής παρακμής, οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί έχουν φτάσει σ' ένα όριο που πέρα απ' αυτό Οι διάφορες συγκρούσεις και αιματηρές εκρήξεις (Αιθιοπία, Ισπανία, "Άπω Ανατολή, Κεντρική Ευρώπη...) αναπόφευκτα θα συγχωνευτούν σε μια παγκόσμια πυρκαγιά. Βέβαια, η μπουρζουαζία λαβαίνει υπόψη της το θανάσιμο κίνδυνο που αντιπροσωπεύει ένας καινούρ-γιος πόλεμος για την κυριαρχία της. Μα σήμερα είναι πολύ λιγότερο ικανή απ' ό,τι ήταν στις παραμονές του 1914 για νά προλάβει τον πόλεμο.

Οι φλυαρίες κάθε είδους ότι οι ιστορικές συνθήκες δεν είναι ακόμα «ώριμες» για το σοσιαλισμό, δεν είναι παρά το προϊόν της άγνοιας ή μιας συνειδητής απάτης. Οι αντικειμενι-κές προϋποθέσεις για την προλεταριακή επανάσταση όχι μονά-χα είναι ώριμες αλλά κι έχουν αρχίσει νά σαπίζουν. Χωρίς τη σοσιαλιστική επανάσταση, κι αυτό στην ερχόμενη ιστορική πε-ρίοδο, ολόκληρος ο ανθρώπινος πολιτισμός απειλείται νά οδη-γηθεί στην καταστροφή. Τα πάντα εξαρτιούνται από το προλε-ταριάτο, δηλαδή πρώτα απ' όλα από την επαναστατική πρωτο-πορία του. Η ιστορική κρίση της ανθρωπότητας έχει αναχθεί σε κρίση της επαναστατικής ηγεσίας.

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΗΓΕΣΙΕΣ ΤΟΥ

Η οικονομία, το κράτος, η πολιτική της μπουρζουαζίας και οι διεθνείς σχέσεις της έχουν σκληρά χτυπηθεί από την κοινωνική κρίση που χαρακτηρίζει την προεπαναστατική κατάσταση της κοινωνίας. Το κύριο εμπόδιο στο δρόμο της μετατροπής της προεπαναστατικής κατάστασης σε επαναστατική, είναι ο οπορτουνιστικός χαρακτήρας της ηγεσίας του προλετα-ριάτου, η μικροαστική ανανδρία της μπροστά στη μεγάλη μπουρζουαζία, οι προδοτικές σχέσεις που διατηρεί μαζί της ακόμα και τη στιγμή της θανάσιμης αγωνίας της.

Σ' όλες τις χώρες, το προλεταριάτο κατέχεται από μια βαθιά αγωνία. Μάζες εκατομμυρίων ανθρώπων μπαίνουν α-σταμάτητα στο δρόμο της επανάστασης. Μα, κάθε φορά, σκοντάφτουν στους ίδιους τους τους συντηρητικούς γραφειοκρατι-κούς μηχανισμούς.

Το ισπανικό προλεταριάτο έχε κάνει, από τον Απρίλη του 1931, μια σειρά ηρωικές προσπάθειες για να καταλάβει την

ε-
ξουσία και να πάρει στα χέρια του τις τύχες της κοινωνίας. "Όμως, τα ίδια τα κόμματα του — σοσιαλδημοκρατικό, σταλινικό, αναρχικό και Ρ
ΟUM
καθένα με τον τρόπο του — παίζανε το ρόλο του φρένου κι έτσι προετοίμασαν το θρίαμβο του Φράνκο.

Στη Γαλλία, το τεράστιο κύμα των απεργιών με καταλήψεις των εργοστασίων, ιδιαίτερα τον Ιούνιο του 1936, έδειξε καθαρά πώς το προλεταριάτο ήταν εντελώς έτοιμο για ν' α-νατρ έψει το καπιταλιστικό σύστημα. "Όμως, οι ηγετικές
ορ

-
γανώσεις, σοσιαλιστικές, σταλινικές, συνδικαλιστικές, κατόρθωσαν, κάτω από την ετικέτα του Λαϊκού Μετώπου, να καναλιζάρουν και να σταματήσουν, τουλάχιστον προσωρινά, τον επαναστατικό χείμαρρο.

Το χωρίς προηγούμενο κύμα των απεργιών με καταλήψεις των εργοστασίων και η καταπληκτικά γοργή ανάπτυξη των βιο-μηχανικών συνδικάτων (C.I.O.) στις "Ενωμένες Πολιτείες εί-ναι η έκφραση η πιο αναμφισβήτητη της ενστικτώδικης θέλη-σης των αμερικάνων εργατών να ανυψωθούν στο επίπεδο των καθηκόντων που τους έχει καθορίσει η ιστορία. "Όμως, κι εδώ επίσης, οι ηγετικές οργανώσεις, κι εδώ περιλαμβάνετε και η νεοδημιουργημένη

C.I.O

., κάνουν ό,τι μπορούν για νά συγκρατήσουν και να παραλύσουν την επαναστατική επίθεση των μα-ζών.

Το οριστικό πέρασμα της Κομμουνιστικής Διεθνούς στο πλευρό της αστικής τάξης πραγμάτων, ο κυνικά αντεπαναστατικός ρόλος της σ' ολόκληρο τον κόσμο, ιδιαίτερα στην Ι-σπανία, τη Γαλλία, τις "Ενωμένες Πολιτείες και τις άλλες «δημοκρατικές» χώρες, δημιούργησε τεράστιες παραπανίσιες δυσκολίες στο παγκόσμιο προλεταριάτο. Κάτω από το σήμα της επανάστασης του Οκτώβρη, η συμφιλιωτική πολιτική των «Λαϊκών Μετώπων» καταδικάζει σ' αδυναμία την εργατική τάξη κι' ανοίγει το δρόμο στο φασισμό.

Τα «Λαϊκά Μέτωπα» από τη μια, ο φασισμός από την άλλη, αυτά είναι τα τελευταία πολιτικά μέσα του Ιμπεριαλισμού στην πάλη του ενάντια στην προλεταριακή επανάσταση. Από ιστορική άποψη, τα δυο αυτά μέσα δεν είναι ωστόσο παρά αποκυήματα της φαντασίας. Η αποσύνθεση του καπιταλισμού συνεχί-ζεται τόσο κάτω από το σήμα του φρυγιανού σκούφου στη Γαλλία, όσο και κάτω από το σήμα της σβάστικας στη Γερμα-νία. Μονάχα η ανατροπή της μπουρζουαζίας μπορεί νά ανοίξει μια διέξοδο.

Ο προσανατολισμός των μαζών καθορίζεται, από τη μια μεριά, από τις αντικειμενικές συνθήκες ενός καπιταλισμού που αποσυντίθεται, κι από την άλλη, από την προδοτική πολιτική των παλιών εργατικών οργανώσεων. Από τους δυο αυτούς παράγοντες, ο αποφασιστικός παράγων είναι, φυσικά, ο πρώτος: οι νόμοι της ιστορίας είναι πιο ισχυροί από τους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς. "Όποια κι αν είναι η ποικιλία στις μέθοδες των σοσιαλπροδοτών —ξεκινώντας από την «κοινωνική» νομοθεσία τού Λεον Μπλούμ μέχρι τις δικαστικές σκη-νοθεσίες του Σταλιν— δεν θα κατορθώσουν αυτοί ποτέ νά συν-τρίψουν την επαναστατική θέληση του προλεταριάτου. Οι

α

-

πελπισμένες προσπάθειες τους νά φρενάρουν τον τροχό της Ιστορίας, θα αποδειχουν ολοένα και πιο καθαρά στις μάζες πώς η κρίση της ηγεσίας του προλεταριάτου, που έχει καταντήσει κρίση του ανθρώπινου πολιτισμού, δεν μπορεί νά λυθεί παρά από την 4η Διεθνή.

ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το στρατηγικό καθήκον για την ερχόμενη περίοδο —προεπαναστατική περίοδος ζύμωσης, προπαγάνδας και οργάνω-σης— είναι να ξεπεραστεί η αντίφαση ανάμεσα στην ωριμότητα των αντικειμενικών συνθηκών για την επανάσταση και την ανωριμότητα του προλεταριάτου και της πρωτοπορίας του (σύγχυση και απογοήτευση της παλιάς γενιάς, έλλειψη πείρας της νέας γενιάς). Πρέπει να βοηθήσουμε τις μάζες, μέσα στο προτσες των καθημερινών αγώνων τους, να βρουν τη γέφυ-ρα που ενώνει τις σημερινές διεκδικήσεις τους με το πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Η γέφυρα αυτή πρέπει να αποτελείται από ένα σύστημα ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΔΙΕΚΔΙ-ΚΗΣΕΩΝ, που θα ξεκινούν από τις σημερινές συνθήκες κι από τη σημερινή συνείδηση των πλατιών στρωμάτων της εργατικής τάξης και θα οδηγούν αμετάκλητα σ' ένα μονάχα και το ίδιο πάντα συμπέρασμα: την κατάχτηση της εξουσίας από το προ-λεταριάτο.

Η παραδοσιακή σοσιαλδημοκρατία, που έδρασε σε μια εποχή όπου ο καπιταλισμός ήταν προοδευτικός, χώριζε το πρόγραμμα της σε δυο μέρη, που το ένα ήταν ανεξάρτητο από το άλλο: το μίνιμουμ πρόγραμμα, που περιοριζόταν σε μεταρρυθμίσεις μέσα στα πλαίσια της αστικής κοινωνίας, και το μάξιμουμ πρόγραμμα, που υποσχόταν την αντικατάσταση του καπιταλισμού από το σοσιαλισμό σ' ένα απροσδιόριστο μέλλον. Ανάμεσα στο μίνιμουμ και το μάξι-μουμ πρόγραμμα δεν υπήρχε καμιά γέφυρα. Η σοσιαλδη-μοκρατία δεν είχε την ανάγκη μιας τέτοιας γέφυρας, αφού, για το σοσιαλισμό, μιλούσε μονάχα τις γιορτές.

Η Κομμουνιστική Διεθνής μπήκε στο δρόμο της σοσιαλ-δημοκρατίας την εποχή που ο καπιταλισμός αποσυντίθεται τότε που δεν υπάρχει πια ζήτημα συστηματικών κοινωνικών με-ταρρυθμίσεων ούτε εξύψωση του βιοτικού επιπέδου των μα-ζών' τότε που η μπουρζουαζία ξαναπαίρνει πίσω με το δεξί χέρι τα διπλά από κείνα που δίνει με το αριστερό της (φόροι, δασμοί, πληθωρισμός, «αντιπληθωρισμός», πανάκριβη ζωή, ανεργία, αστυνομικοί διακανονισμοί των απεργιών, κλπ.)' τότε που κάθε σοβαρή διεκδίκηση του προλεταριάτου κι ακόμα κάθε προοδευτική διεκδίκηση των μικροαστών οδηγεί αναπόφευκτ α πέρα από όρια της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και του αστικού κράτους.

Το στρατηγικό καθήκον της 4ης Διεθνούς δεν είναι να με-ταρρυθμίσει τον καπιταλισμό, μα να τον ανατρέψει. Ο πολιτικός της στόχος είναι η κατάχτηση της εξουσίας από το προ-λεταριάτο για να κάνει πράξη την απαλλοτρίωση της μπουρ-ζουαζίας. Η εκπλήρωση, όμως, του στρατηγικού αυτού καθήκοντος είναι ακατανόητη χωρίς μία πολύ προσεχτική στάση απέναντι σ' όλα, ακόμα και τα μικρά ή επιμέρους, ζητήματα της ταχτικής.

"Όλα τα τμήματα του προλεταριάτου, όλα του τα στρώ-ματα, τα επαγγέλματα και οι ομάδες
πρέπ
ει να συρθούν στο επαναστατικό κίνημα.

Αυτο

που χαρακτηρίζει τη σημερινή

επ

οχή, δεν είναι το ότι απαλλάσσει το επαναστατικό κόμμα από την άχαρη καθημερινή δουλειά, μα το ότι του επιτρέπει να διεξάγει αυτή την πάλη σε αδιάλυτη σύνδεση με τα καθήκοντα της επανάστασης.

Η 4η Διεθνής δεν απορρίπτει τις διεκδικήσεις του παλιού «μίνιμουμ» προγράμματος, στο βαθμό που αυτές έχουν διατηρήσει μια κάποια ζωτικότητα. Υπερασπίζει ακούραστα τα δημοκρατικά δικαιώματα των εργατών και τις κοινωνικές τους κατακτήσεις. Διεξάγει όμως την καθημερινή αυτή δου-λειά μέσα στα πλαίσια μιας σωστής, πραγματικής, δηλαδή επαναστατικής προοπτικής. Στο μέτρο που οι παλιές επιμέρους «μίνιμουμ» διεκδικήσεις των μαζών σκοντάφτουν στις τάσεις κατάπτωσης και καταστροφής του καταρρέοντος καπιταλι-σμού —κι αυτό γίνεται σε κάθε βήμα— η 4η Διεθνής προωθεί ένα σύστημα ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ που η αξία τους βρίσκεται στο γεγονός ότι κατευθύνονται όλο και πιο

α

ν

οιχτά, όλο και πιο αποφασιστικά, ενάντια στις ίδιες τις βά-σεις του αστικού καθεστώτος. Το παλιό «μίνιμουμ πρόγραμμα» έχει σταθερά ξεπεραστεί από το ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ που αποσκοπεί στη συστηματική κινητοποίηση των μαζών για την προλεταριακή επανάσταση.

ΚΙΝΗΤΗ ΚΛΙΜΑΚΑ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΗΤΗ ΚΛΙΜΑΚΑ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Μέσα στις συνθήκες ενός καπιταλισμού που αποσυντίθεται, οι μάζες συνεχίζουν να ζουν τη σκυθρωπή ζωή των καταπιεσμένων που, τώρα περισσότερο από ποτέ, απειλούνται να ριχτούν στο βάραθρο του παουπερισμού. Είναι αναγκασμένες να υπερασπίσουν το κομμάτι τους το ψωμί, ακόμα κι όταν δεν μπορούν να το μεγαλώσουν η να το βελτιώσουν. Δεν υπάρ

-
χει ούτε η δυνατότητα ούτε η ανάγκη να απαριθμήσουμε εδώ τις διάφορες επιμέρους διεκδικήσεις που ξεπηδούν κάθε φορά από τις συγκεκριμένες περιστάσεις — εθνικές, τοπικές, επαγ-γελματικές. Δυο όμως βασικές οικονομικές αρρώστιες που σ' αυτές συνοψίζεται ο αυξανόμενος παραλογισμός του καπιτα-λιστικού συστήματος, δηλαδή η ανεργία και η ακρίβεια της ζωής, απαιτούν γενικευμένα συνθήματα και μέθοδες πάλης.

Η 4η Διεθνής κηρύχνει αμείλιχτο πόλεμο ενάντια στην πολιτική των καπιταλιστών —που, ως ένα μεγάλο μέρος, είναι η πολιτική των πρακτόρων τους, των ρεφορμιστών— που προσπαθούν να ξαναρίξουν πάνω στους ώμους των εργαζόμενων ολόκληρο το φορτίο του милитарισμού, της κρίσης, της κατάρρευσης των νομισματικών συστημάτων κι όλων των άλλων ασθε-νειών που φέρνει μαζί της η θανάσιμη αγωνία του καπιταλι-σμού. Διεκδικεί ΔΟΥΛΕΙΑ και ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΖΩΗΣ για όλους.

Ούτε ο πληθωρισμός του νομίσματος ούτε η σταθεροποίηση μπορούν να χρησιμέψουν σα συνθήματα στο προλεταριά-το, γιατί αυτά δεν είναι παρά οι δυο άκρες ενός και του ίδιου ραβδιού. Ενάντια στην ακρίβεια της ζωής, που, όσο θα πλη-σιάζει ο πόλεμος, θ' αποχτάει ένα χαρακτήρα ολοένα και πιο αχαλίνωτο, δεν μπορεί να παλέψει κανείς παρά με το σύνθημα της ΚΙΝΗΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΑΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ. Οι συλλογικές συμβάσεις πρέπει να εγγυώνται μιαν αυτόματη αύξηση των μισθών, ανάλογη με την άνοδο των τιμών στα είδη κατανά-λωσης.

Κάτω από την απειλή να καταδικάσει τον εαυτό του στον εκφυλισμό, το προλεταριάτο δεν μπορεί να ανεχτεί τη μετατροπή ενός όλο και πιο μεγάλου τμήματος της εργατικής τάξης σε μόνιμους άνεργους, σε εξαθλιωμένους που τρέφονται από τα αποφάγια μιας κοινωνίας που αποσυντίθεται. Το δικαίωμα στη δουλειά είναι το μόνο σοβαρό δικαίωμα που έχει ο εργάτης σε μια κοινωνία που βασίζεται στην εκμετάλλευση. Όμως, αυτό το δικαίωμα του το αφαιρούν κάθε στιγμή. Ενάντια στην ανεργία, τόσο την «οργανική» όσο και την «συγκυριακή», είναι καιρός να ριχτεί, ταυτόχρονα με το σύνθημα για δημόσια έργα, το σύνθημα της ΚΙΝΗΤΗΣ ΚΛΙ-ΜΑΚΑΣ ΤΩΝ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. Τα συνδικάτα και οι άλ-λες μαζικές οργανώσεις πρέπει να συνενώσουνε εκείνους που έχουν δουλειά με κείνους που δεν έχουν πάνω στη βάση α μ ο ι-βαίων υποσχέσεων αλληλεγγύης.

Η δουλειά που υπάρχει πρέπει να μοιραστεί σ' όλους τους εργάτες, κι αυτό το μοίρασμα το

καθορίζει το μέγεθος της εργάσιμης βδομάδας. Το μέσο μεροκάματο κάθε εργάτη μένει όπως ήταν στην παλιά εργάσιμη βδομάδα. Το μεροκάματο, με βάση ένα αυστηρά εγγυημένο μίνιμουμ, ακολουθεί την κίνηση των τιμών. Στη σημερινή καταστροφική περίοδο είναι αδύνατο να δεχτεί κανείς οποιοδήποτε άλλο πρόγραμμα.

Οι ιδιοκτήτες και οι δικηγόροι τους θα αποδείξουν το «αδύνατο της ικανοποίησης» αυτών των αιτημάτων. Οι καπιταλιστές μικρού μεγέθους και προπαντός εκείνοι που πάνε για φουντάρισμα, θα επικαλεστούν, πέρα απ' όλα τ' άλλα, τα λο-γιστικά τους βιβλία. Οι εργάτες θα απορρίψουν χωρίς συζήτηση αυτά τα επιχειρήματα κι αυτές τις αναφορές στα βιβλία τους. Εδώ δεν πρόκειται για μια «συνηθισμένη» σύγκρουση αντιτιθέμενων υλικών συμφερόντων. Πρόκειται για το πώς θα προφυλαχτεί το προλεταριάτο από την ταπείνωση, την ηθική κατάπτωση και την καταστροφή. Πρόκειται για τη ζωή η το θάνατο της μόνης δημιουργικής και προοδευτικής τάξης και, κατά συνέπεια, για το μέλλον της ανθρωπότητας. Αν ο καπιταλισμός είναι ανίκανος να ικανοποιήσει τα αιτήματα που με αδήριτη αναγκαιότητα ξεπηδούν από τα κακά που ο ίδιος γεν-νάει, να τον συντρίψουμε! Η «δυνατότητα» η το «αδύνατο» της ικανοποίησης των διεκδικήσεων είναι, στην προκειμένη περίπτωση, ένα ζήτημα συσχετισμού των δυνάμεων, που δεν μπο-ρεί να λυθεί παρά μέσα στην πάλη. Πάνω στη βάση αυτής της πάλης, οι εργάτες, οποίες κι αν είναι οι άμεσες επιτυχίες τους, θα καταλάβουν καλύτερα από οτιδήποτε άλλο την αναγκαιότητα να καταργήσουν την καπιταλιστική σκλαβιά.

ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΣΤΗ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Στην πάλη για τις επιμέρους και μεταβατικές διεκδικήσεις, οι εργάτες χρειάζονται σήμερα περισσότερο απ' όσο πο-τέ μαζικές οργανώσεις, και πριν απ' όλα συνδικάτα. Η τερά-στια ανάπτυξη των συνδικάτων στη Γαλλία και τις "Ενωμένες Πολιτείες είναι η καλύτερη απάντηση στους υπεραριστερούς δογματιστές της παθητικότητας που διακηρύσσουνε πώς τα συνδικάτα «έχουνε πια ξεπεραστεί».

Οι μπολσεβίκοι—λενινιστές βρίσκονται στις πρώτες γραμ-μές όλων των μορφών της πάλης, ακόμα κι εκεί όπου πρόκειται μονάχα για τα υλικά συμφέροντα η για τα πιο μικρά

δημοκρατικά δικαιώματα της εργατικής τάξης. Παίρνουνε δραστήρια μέρος στη ζωή των μαζικών συνδικάτων, προσπα-θώντας να τα ενισχύσουν και να αναπτύξουν το μαχητικό τους πνεύμα. Παλεύουν αμείλιχτα όλες τις προσπάθειες υποταγής των συνδικάτων στο αστικό κράτος και δεσίσματος του προλε-ταριάτου στις «υποχρεωτικές διαιτησίες» κι' όλες τις άλλες μορφές αστυνομικής επέμβασης στα συνδικάτα, όχι μονάχα φασιστικής, μα και «δημοκρατικής». Μονάχα πάνω στη βάση μιας τέτοιας δουλειάς είναι δυνατό νά παλέψουμε με επιτυ-χία στο εσωτερικό των συνδικάτων ενάντια στη ρεφορμιστική γραφειοκρατία, και ιδιαίτερα ενάντια στη σταλινική γραφειο-κρατία. Οι σχεταριστικές προσπάθειες για την οικοδόμηση ή τη συντήρηση μικρών «επαναστατικών» συνδικάτων σα μία δεύτερη έκδοση κόμματος είναι, στην πραγματικότητα, η άρ-νηση της πάλης για την ηγεσία της εργατικής τάξης. Εδώ πρέπει νά διατυπώσουμε τούτη την αδιάσειστη αρχή: Η συνθηκολόγα αυτοαπομόνωση έξω από τα μαζικά συνδικάτα, που ισοδυναμεί με την προδοσία της επανάστασης, είναι ασυμβί-βαστη με την ιδιότητα του μέλους της 4ης Διεθνούς.

Ταυτόχρονα, η 4η Διεθνής απορρίπτει και καταδικάζει ανε-πιφύλαχτα κάθε συνδικαλιστικό φετιχισμό, που είναι επίσης ι-διαίτερο γνώρισμα των τρεϊντγιουνιονιστών και των συνδικαλιστών :

α) Τα συνδικάτα δεν έχουν και, από τα καθήκοντα τους, τη σύνθεση τους και το χαρακτήρα της στρατολόγησης των μελών τους, δεν μπορούν νάχουν ένα ολοκληρωμένο επαναστατικό πρόγραμμα' κι είναι γι' αυτό το λόγο που δεν μπορούν ν' αντικαταστήσουν το κόμμα. Η οικοδόμηση εθνικών

επα

-

ναστατικών κομμάτων, τμημάτων της 4ης Διεθνούς, είναι το κεντρικό καθήκον της μεταβατικής εποχής.

β) Τα συνδικάτα, ακόμα και τα πιο ισχυρά, δεν αγκαλιά-ζουν πάνω από 20 με 25% της εργατικής τάξης και συνήθως τα πιο ειδικευμένα και τα πιο καλοπληρωμένα στρώματα της. Η πλειοψηφία η πιο καταπιεσμένη της εργατικής τάξης δεν σέρνεται στην πάλη παρά επεισοδιακά, και σε περιόδους εξαι-ρετικών ανατάσεων του εργατικού κινήματος. Σε τέτοιες στιγ-μές, είναι αναγκαία η δημιουργία οργανώσεων θα ad hoc (κατάλληλες για την περίπτωση), που αγκαλιάζουν

ολόκληρη

η τη μαχόμενη μάζα: ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ, ΕΠΙ-ΤΡΟΠΕΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ και, τέλος, ΣΟΒΙΕΤ.

γ) Σαν οργανώσεις των ανώτατων στρωμάτων του προ-λεταριάτου, τα συνδικάτα

αναπτύσσουν, όπως το δείχνει ολόκληρη η ιστορική εμπειρία, κι εδώ περιλαμβάνετε η ολότελα νωπή πείρα των αναρχοσυνδικαλιστικών συνδικάτων της Ι-σπανίας, ισχυρές τάσεις συμβιβασμού με το αστικό δημοκρατικό καθεστώς. Σε περιόδους όξυνσης της ταξικής πάλης, τα ηγετικά απαρτά των συνδικάτων προσπαθούν νά κυριαρχήσουν πάνω στο κίνημα των μαζών για νά
το ουδετεροποιήσουν.

Αυτό γίνεται ήδη στις άπλες απεργίες, προπαντός στις μαζι-κές απεργίες που συνδέονται με κατάληψη εργοστασίων — α-περγίες που αμφισβητούν τις αρχές πάνω στις οποίες στηρι-ζεται η αστική ιδιοκτησία. Σε καιρό πολέμου ή επανάστασης, που η θέση της μπουρζουαζίας γίνεται ιδιαίτερα δύσκολη, οι συνδικαλιστές ηγέτες γίνονται συνήθως αστοί υπουργοί.

Γι' αυτό τα τμήματα της 4ης Διεθνούς πρέπει διαρκώς να προσπαθούν όχι μονάχα ν' ανανεώνουν το μηχανισμό των συν-δικάτων, προτείνοντας με τόλμη και αποφασιστικότητα στις κρίσιμες στιγμές νέους ηγέτες ικανούς για την πάλη στη θέση των ρουτινιασμένων υπαλλήλων και καριεριστών, μα και νά δημιουργούν, σ' όλες τις περιπτώσεις όπου αυτό είναι δυνατό, αυτόνομες οργανώσεις μάχης που ανταποκρίνονται καλύτερα στα καθήκοντα της πάλης των μαζών ενάντια στην αστική κοινωνία, χωρίς ακόμα να σταματούν, αν αυτό είναι αναγκαίο, μπροστά σ' ένα ανοιχτό σπάσιμο με το συντηρητικό μηχανισμό των συνδικάτων. Αν είναι εγκληματικό το να γυρι-ζει κανείς την πλάτη στις μαζικές οργανώσεις και νά ικανοποιείται με σεχταριστικά επινοήματα, δεν είναι λιγότερο εγκληματικό το νά ανέχεται παθητικά την υποταγή του επαναστατικού κινήματος των μαζών στον έλεγχο ανοιχτά αντιδρα-στικών η καλυμμένων συντηρητικών («προοδευτικών») γρα-φειοκρατικών κλικών. Τα συνδικάτα δεν είναι αυτοσκοπός, μα μονάχα ένα μέσο στο προχώρημα της προλεταριακής επανά-στασης.

ΟΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ

Το εργατικό κίνημα της μεταβατικής εποχής δεν έχει ένα κανονικό και ομαλό χαρακτήρα, μα ένα χαρακτήρα πυρετώ-δη και εκρηκτικό. Τα συνθήματα, το ίδιο όπως και οι μορ-φές οργάνωσης, πρέπει νά υποτάσσονται σ' αυτό το χαρακτήρα του κινήματος. Αποφεύγοντας τη ρουτίνα σα νάνε χολέρα η ηγεσία πρέπει να τεντώνει προσεχτικά το αφτί της στην

πρωτοβουλία των ίδιων των μαζών.

Οι απεργίες με κατάληψη των εργοστασίων, μια από τις πιο πρόσφατες εκδηλώσεις αυτής της πρωτοβουλίας, πάνε πέρα από τα όρια του «ομαλού» καπιταλιστικού καθεστώτος. Ανεξάρτητα από τις διεκδικήσεις των απεργών, η προσωρινή κατάληψη των επιχειρήσεων δίνει ένα χαστούκι στο είδωλο της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Κάθε απεργία με κατάληψη του εργοστασίου θέτει πραχτικά το ερώτημα ποιος είναι ο κύριος μέσα στο εργοστάσιο: ο καπιταλιστής ή οι εργάτες;

Αν η απεργία με την κατάληψη του εργοστασίου θέτει επεισοδιακά αυτό το ερώτημα, η ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ δίνει στο ίδιο αυτό ερώτημα μία οργανωμένη έκφραση. Εκλεγμένη απ' όλους τους εργάτες και τους υπάλληλους της επιχείρησης, η Επιτροπή του εργοστασίου δημιουργεί μεμιάς ένα αντίβαρο στη θέληση της διεύθυνσης.

Στην κριτική που κάνουν οι ρεφορμιστές στα αφεντικά του παλιού τύπου, σ' εκείνους που αποκαλούν «αφεντικά ελέω θεού», του είδους Φορντ, σε σχέση με τους «καλούς», «δημο-κράτες» εκμεταλλευτές, αντιτάσσουμε το σύνθημα των εργο-στασιακών επιτροπών σαν κέντρα πάλης ενάντια και στους δυο.

Οι γραφειοκράτες των συνδικάτων, γενικά, θα αντιταχθούν στη δημιουργία των εργοστασιακών επιτροπών, το ίδιο όπως αντιτάσσονται σε κάθε τολμηρό βήμα στο δρόμο της κινητοποίησης των μαζών. Ωστόσο, όσο πιο πλατύ θα 'ναι το κίνημα, τόσο πιο εύκολο θα 'ναι να συντρίψουμε την αντίστασή τους. Εκεί όπου οι εργάτες της επιχείρησης, σε «ειρηνικές» περιόδους, ανήκουν κιόλας όλοι στο closed shop (κλειστού επαγγέλματος συνδικάτο), η επιτροπή, τυπικά θα συμ-πέσει με το όργανο του συνδικάτου, μα θα ανανεώσει τη σύν-θεση του και θα διευρύνει τις λειτουργίες του. Όμως, η κύ-ρια σημασία των επιτροπών βρίσκεται στο γεγονός ότι γίνον-ται επιτελεία μάχης για τα εργατικά στρώματα που το συν-δικάτο δεν είναι γενικά ικανό να πλησιάσει. Άλλωστε απ' αυτά ακριβώς τα στρώματα των πιο εκμεταλλευομένων, θα βγουν και τα πιο αφοσιωμένα στην επανάσταση αποσπάσματα.

Από τη στιγμή που η επιτροπή κάνει την εμφάνιση της, εγκαθιδρύεται στην πραγματικότητα μία ΔΙΑΡΧΙΑ μέσα στο εργοστάσιο. Από την ίδια της την ουσία, αυτή η διαρχία είναι κατιτί το μεταβατικό, γιατί περικλείει μέσα της δυο ασυμφιλίωτα καθεστώτα: το καπιταλιστικό καθεστώς και το προλεταριακό καθεστώς. Η τεράστια σπουδαιότητα των εργοστα-σιακών επιτροπών βρίσκεται ακριβώς στο γεγονός ότι αυτές ανοίγουν, αν όχι μια άμεσα

επαναστατική περίοδο, τουλάχιστο μια προεπαναστατική περίοδο ανάμεσα στο αστικό και στο προλεταριακό καθεστώς. Το ότι η προπαγάνδα για τις εργοστασιακές επιτροπές δεν είναι ούτε πρόωρη ούτε τεχνητή, αυτό το δείχνουν πολύ καλά τα κύματα κατάληψης των εργο-στασίων που κατακλύζουν ένα ορισμένο αριθμό χωρών. Νέα κύματα αυτού του είδους είναι αναπόφευκτα στο άμεσο μέλ-λον. Είναι ανάγκη ν' ανοίξουμε έγκαιρα μία καμπάνια υπέρ των εργοστασιακών επιτροπών για να μη μάς αιφνιδιάσουν τα γεγονότα.

ΤΟ «ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ» ΚΑΙ Ο ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ο φιλελεύθερος καπιταλισμός, που στηριζόταν στο συναγωνισμό και την ελευθερία του εμπορίου, χάθηκε στα βάθη του παρελθόντος. Ο μονοπωλιακός καπιταλισμός, που τον διαδέχτηκε στη σκηνή, όχι μονάχα δεν έχει περιορίσει την α-ναρχία στην αγορά, μα αντίθετα της έχει δώσει ένα χαρακτήρα ιδιαίτερα σπασμωδικό. Η αναγκαιότητα για έναν «έλεγχ-χο» στην Οικονομία, για μια «διεύθυνση» κρατική, για ένα «σχεδιασμό» αναγνωρίζεται τώρα -τουλάχιστο στα λόγια- σχεδόν απ' όλα τα ρεύματα της αστικής και μικροαστικής σκέψης, από το φασισμό μέχρι τη σοσιαλδημοκρατία. Για τους φασίστες, πρόκειται προπαντός για μία «σχεδιασμένη» καταλήστευση του λαού για милитарιστικούς σκοπούς. Οι σοσιαλ-δημοκράτες προσπαθούν ν' αδειάσουν τον ωκεανό της αναρχί-ας με το κουτάλι μιας γραφειοκρατικής «σχεδιοποίησης». Οι μηχανικοί και οι καθηγητές γράφουν άρθρα για την «τεχνο-κρατία». Στις δειλές προσπάθειες τους για μια «ρύθμιση», οι δημοκρατικές κυβερνήσεις σκοντάφτουν στο ακατανίκητο σαμποτάζ του μεγάλου κεφαλαίου.

Η πραγματική σχέση που υπάρχει ανάμεσα στους εκμε-ταλλευτές και τους δημοκρατικούς «ελεγκτές» παρουσιάζεται πολύ καθαρά στο γεγονός ότι οι κύριοι «μεταρρυθμιστές» σταματούν με θρησκευτική ευλάβεια στο κατώφλι των τραστ και των βιομηχανικών και εμπορικών «μυστικών» τους. Εδώ βασιλεύει η αρχή της «μη επέμβασης». Οι λογαριασμοί αν

ά-μεσα στο μεμονωμένο καπιταλιστή και την κοινωνία αποτελούν ένα μυστικό του καπιταλιστή: η κοινωνία δεν έχει καμιά δουλειά εδώ. Το εμπορικό «μυστικό» δικαιολογείται πάν-τα, όπως και στην εποχή του φιλελεύθερου καπιταλισμού, από τις ανάγκες του «συναγωνισμού». Στην πραγματικότητα, τα τραστ δεν έχουν μεταξύ τους μυστικά. Το εμπορικό μυστικό, στην εποχή μας, είναι μια συνεχής συνωμοσία του μονοπωλιακού

κεφαλαίου ενάντια στην κοινωνία. Τα σχέδια περιορισμού του απολυταρχισμού των

«

ελέω

θεού αφεντικών» μένουν αξιοθρήνητες φάρσες όσο οι ατομικοί ιδιοκτήτες των κοινωνικών μέσων παραγωγής μπορούν να κρύβουν από τους παραγωγούς και τους καταναλωτές τις μηχανορραφίες της εκμετάλλευσης, της ληστείας, της άπατης. Η κατάργηση του «εμπορικού μυστικού» είναι το πρώτο βήμα στο δρόμο για έναν πραγματικό έλεγχο στη βιομηχανία.

Οι εργάτες δεν έχουν λιγότερα δικαιώματα απ' όσα οι καπιταλιστές στο να ξέρουν τα «μυστικά» της επιχείρησης, του τραπεζιού, του βιομηχανικού κλάδου, ολόκληρης της εθνικής οικονομίας. Οι τράπεζες, η βαριά βιομηχανία και οι συγκεντροποιημένες μεταφορές πρέπει να μπουκώσουν πρώτες κάτω από το φακό έρευνας.

Τα πρώτα καθήκοντα του εργατικού ελέγχου είναι: να ξεκαθαρίσει ποια είναι τα εισοδήματα και ποιες οι δαπάνες της κοινωνίας, ξεκινώντας από τη μεμονωμένη επιχείρηση" να καθορίσει το πραγματικό μερίδιο που παίρνει κάθε καπιταλιστής σαν άτομο και το σύνολο των εκμεταλλευτών από το εθνικό εισόδημα· να ξεσκεπάσει τις παρασκηνακές κομπίνες και τον αθέμιτο πλουτισμό των τραπεζών και των τραπεζιτών· να παρουσιάσει, τέλος, μπροστά σ' ολόκληρη την κοινωνία, την απίστευτη σπατάλη ανθρώπινης εργασίας που είναι το αποτέλεσμα της καπιταλιστικής αναρχίας και της σκέτης επιδίωξης κερδών.

Όποιες κι αν είναι οι εξουσίες με τις οποίες μπορεί κανείς να τον περιβάλει, ο οποιοσδήποτε υπάλληλος του αστικού κράτους δεν μπορεί να φέρει σε πέρας αυτή τη δουλειά. Ολόκληρος ο κόσμος στάθηκε μάρτυρας της αδυναμίας του προέδρου Ρούσβελτ και του πρωθυπουργού Λεον Μπλούμ μπροστά στις συνωμοσίες των «εξήντα» ή των «διακοσίων οικογενειών». Για να συντριβεί η αντίσταση των εκμεταλλευτών, χρειάζεται η πίεση του προλεταριάτου. Οι εργοστασιακές επιτροπές, και μονάχα αυτές, μπορούν να εγγωθηθούν έναν πραγματικό έλεγχο πάνω στην παραγωγή, παίρνοντας κοντά τους -με την ιδιότητα του συμβούλου και όχι του «τεχνοκράτη»- έντιμους κι αφοσιωμένους στο λαό ειδικούς: λογιστές, στατικολόγους, πολιτικούς μηχανικούς, σοφούς κ.λ.π.

Ιδιαίτερα, η πάλη ενάντια στην ανεργία είναι ακατανόητη χωρίς μια πλατιά και τολμηρή οργάνωση ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ. Μα τα μεγάλα έργα δεν μπορούν να χουν μία διαρκή και προοδευτική σπουδαιότητα, τόσο για την κοινωνία όσο και για τους ίδιους τους άνεργους, παρά μόνο όταν αποτελούν μέρος ενός γενικού πλάνου, που έχει καταστρωθεί για έναν ορισμένο αριθμό χρόνων. Μέσα στα πλαίσια ενός

τέτοιου πλάνου, οι εργάτες θα διεκδικήσουν το ξαναρχίνισμα της δουλειάς, για λογαριασμό της κοινωνίας, στις ιδιωτικές επιχειρήσεις που έκλεισαν με την κρίση. Σ' αυτήν την περι-πτώση, ο εργατικός έλεγχος θα παραχωρούσε τη θέση του στην άμεση διαχείριση της επιχείρησης από τους εργάτες.

Η επεξεργασία ενός οικονομικού πλάνου, ακόμα και του πιο στοιχειώδους -από τη σκοπιά των συμφερόντων των εργατών κι όχι των εκμεταλλευτών- είναι ακατανόητη χωρίς τον εργατικό έλεγχο, χωρίς οι εργάτες να απλώσουν το βλέμμα τους σ' όλα τα ελατήρια, φανερά και κρυφά, που κινούν την καπιταλιστική οικονομία. Οι επιτροπές των διάφορων επ

χειρήσεων πρέπει να εκλέξουν, στις αντίστοιχες συνδιασκέψεις τους, επιτροπές τραστ, βιομηχανικών κλάδων, οικονομι-κών περιοχών και τέλος, ολόκληρης της εθνικής Οικονομίας. Έτσι, ο εργατικός έλεγχος θα γίνει το ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ. Με την πείρα που θ' αποκτήσει από τον έλεγχο, το προλεταριάτο θα προετοιμαστεί στο να διευθύνει άμεσα την εθνικοποιημένη βιομηχανία, όταν θα ση-μάνει η ώρα.

Στους καπιταλιστές, προπαντός τους μικρούς και τους με-σαίους που καμιά φορά προτείνουν οι ίδιοι ν' ανοίξουν τα λο-γιστικά τους βιβλία μπροστά στους εργάτες -συνήθως για να τους αποδείξουν την ανάγκη για πιο χαμηλά μεροκάματα- οι εργάτες απαντούν πώς εκείνο που τους ενδιαφέρει, δεν είναι η λογιστική κατάσταση των χρεοκοπημένων η μισοχρεωκοπημένων ατομικών καπιταλιστών, μα η λογιστική κατάσταση όλων των εκμεταλλευτών. Οι εργάτες δεν μπορούν ούτε θέ-λουν να προσαρμόσουν το επίπεδο της ζωής τους στα συμφέ-ροντα των μεμονωμένων καπιταλιστών που έχουν γίνει θύμα-τα του ίδιου του καθεστώτος τους. Το καθήκον είναι να ανοικοδομηθεί ολόκληρο το σύστημα παραγωγής και διανομής πάνω σε πιο ορθολογικές και πιο έντιμες αρχές. Αν η κατάργηση του εμπορικού μυστικού είναι ο αναγκαίος όρος για τον εργατικό έλεγχο, αυτός ο έλεγχος είναι το πρώτο βήμα στο δρόμο για τη σοσιαλιστική διεύθυνση της οικονομίας.

Η ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΟΡΙΣΜΕΝΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ

Το σοσιαλιστικό πρόγραμμα της απαλλοτρίωσης, δηλαδή της πολιτικής ανατροπής της

μπουρζουαζίας και της κατάργησης της οικονομικής κυριαρχίας της, δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μας εμποδίζει, στη σημερινή μεταβατική περίοδο, να διεκδικούμε, όταν οι συνθήκες το επιτρέπουν, την απαλλο-τρίωση ορισμένων από τους πιο σημαντικούς για την εθνική ύπαρξη κλάδους της βιομηχανίας η ορισμένων ομάδων από τους πιο παρασιτικούς της μπουρζουαζίας.

Έτσι, στα κλαψουρίσματα των κυρίων δημοκρατών για τη δικτατορία των «60 Οικογενειών» στις "Ενωμένες Πολιτείες η των «200 Οικογενειών» στη Γαλλία, αντιτάσσουμε τη διεκ-δικηση της απαλλοτρίωσης αυτών των 60 η 200 φεουδαρχών καπιταλιστών.

Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο διεκδικούμε την απαλλο-τρίωση των μονοπωλιακών εταιριών της βιομηχανίας πολέ-μου, των σιδηροδρόμων, των πιο σημαντικών πηγών πρώτων υλών, κ.λ.π.

Η διαφορά ανάμεσα σ' αυτές τις διεκδικήσεις και το πολύ αόριστο ρεφορμιστικό σύνθημα της «εθnicoποίησης» βρί-σκεται στο γεγονός ότι:

1) Αποκρούουμε την αποζημίωση

2) Προετοιμάζουμε τις μάζες ενάντια στους τσαρλατάνους του λαϊκού μετώπου που, ενώ στα λόγια προτείνουν εθnicoποιήσεις, στην πραγματικότητα παραμένουν πράκτορες του κεφαλαίου

3) Καλούμε τις μάζες να μην υπολογίζουν παρά μόνο πάνω στη δική τους επαναστατική δύναμη

4) Συνδέουμε το πρόβλημα της απαλλοτρίωσης με το πρόβλημα της εξουσίας των εργατών και χωρικών.

Η ανάγκη να ριξουμε το σύνθημα της απαλλοτρίωσης στην καθημερινή αγκιτάτσια, κατά

συνέπεια να το ρί-ξουμε μ' ένα τμηματικό τρόπο, κι όχι μονάχα από προπαγανδιστική άποψη και με τη γενική του μορφή, απο

ρρέει από το γεγονός ότι οι διάφοροι κλάδοι της βιομη-χανίας βρίσκονται σε διαφορετικά επίπεδα ανάπτυξης, κα-τέχουν διαφορετικές θέσεις στη ζωή της κοινωνίας και περνούν από διάφορα στάδια της πάλης των τάξεων. Μο-νάχα η γενική επαναστατική άνοδος του προλεταριάτου μπορεί να θέσει τη γενική απαλλοτρίωση της μπουρζουαζί-ας στην ημερήσια διάταξη. Ο αντικειμενικός σκοπός των μεταβατικών διεκδικήσεων είναι να προετοιμάσουν το προ-λεταριάτο για να λύσει αυτό το πρόβλημα.

Η ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΚΑΙ Η ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ιμπεριαλισμός σημαίνει κυριαρχία του χρηματιστι-κού κεφαλαίου. Δίπλα από τα κονσόρτσιουμ και τα τραστ, και συχνά πάνω απ' αυτά, οι

τράπεζες

συγκεντρώ-νουν στα χέρια τους την πραγματική διαχείριση της οικονομίας. Στη δομή τους, οι τράπεζες αντανakλούν, κάτω από μια συγκεντροποιημένη φόρμα, ολόκληρη

τη δομή του σύγχρονου καπιταλισμού: συνδυάζουν τις τάσεις του μονοπωλίου με τις τάσεις της αναρχίας.

Οργανώνουν θαύματα τεχνικής, γι-γαντιαίες επιχειρήσεις, παντοδύναμα τραστ' μα οργανώνουν επίσης την ακριβή ζωή, τις κρίσεις και την ανεργία. Είναι

α

-

δύνατο να κάνει κανείς έστω κι ένα κάπως σοβαρό βήμα στην πάλη ενάντια στο δεσποτισμό των μονοπωλίων και την καπιταλιστική αναρχία, που αλληλοσυμπληρώνονται στο καταστροφικό τους έργο, αν αφήσει τους κατευθυντήριους μοχλούς των τραπεζών στα χέρια των αρπαχτικών που λέγονται κα-πιταλιστές.

Για να φτιάξουμε ένα ενιαίο σύστημα επένδυσης και πί-στης, σύμφωνα μ' ένα ορθολογικό σχέδιο που ν' ανταποκρίνεται στα συμφέροντα ολόκληρου του λαού, πρέπει νά συγχωνέ-ψουμε όλες τις τράπεζες σ' ένα ενιαίο εθνικό ίδρυμα. Μονάχα η απαλλοτρίωση των ιδιωτικών τραπεζών και η συγκέντρω-ση ολόκληρου του πιστωτικού συστήματος στα χέρια του κρά-τους θα θέσουν στη διάθεση του τα πραγματικά αναγκαία μέ-σα, δηλαδή τα υλικά μέσα κι όχι μονάχα τα πλαστά και γρα-φειοκρατικά μέσα, για την οικονομική σχεδιοποίησης.

η απαλλοτρίωση των τραπεζών δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση απαλλοτρίωση των μικρών τραπεζιτικών καταθέσε-ων. Αντίθετα: για τους μικρούς καταθέτες, η **ΕΝΙΑΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ**

θα μπορεί νά δημιουργήσει όρους πιο ευνοϊ-κούς απ'

ότι οι ιδιωτικές τράπεζες. Κατά τον ίδιο τρόπο, μονά-χα η κρατική τράπεζα θα μπορεί νά δημιουργήσει τις συνθήκες για προνομιούχα δάνεια, δηλαδή για φτηνά δάνεια στους χτηματίες, τους βιοτέχνες και τους μικρέμπορους. Ωστόσο,

ακ
όμα πιο σπουδαίο είναι το γεγονός ότι
ολόκληρη
η οικονομία, πρώτα απ'
όλα η βαριά βιομηχανία και οι μεταφορές, που θα κατευθύνεται από ένα ενιαίο οικονομικό επιτελείο, θα
υπη
-
ρετεί τα ζωτικά συμφέροντα των εργατών κι όλων των
άλλων
εργαζομένων.

Όμως, η κρατικοποίηση των τραπεζων δε θα δώσει τα ευνοϊκά αυτά αποτελέσματα παρά αν η ίδια η κρατική εξουσία περάσει ολόκληρη από τα χέρια των εκμεταλλευτών στα χέρια των εργαζομένων.

**ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΦΡΟΥΡΕΣ,
ΤΑ ΜΑΧΗΤΙΚΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ,
Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ,
Ο ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ**

Οι απεργίες με κατάληψη εργοστασίων είναι μια πολύ σοβαρή προειδοποίηση από μέρους των μαζών προς την κατεύθυνση, όχι μονάχα της μπουρζουαζίας, μα και των εργατικών οργανώσεων, κι εδώ συμπεριλαμβάνεται και η 4η Διεθνής. Στα 1919-20, οι Ιταλοί εργάτες καταλάβανε με δική τους πρωτοβουλία τις επιχειρήσεις, προειδοποιώντας έτσι τους ίδιους τους «αρχηγούς» τους, πώς ήρθε η ώρα της κοινωνικής επανάστασης. Οι «αρχηγοί» δεν λάβανε υπόψη τους την προειδοποίηση. Το αποτέλεσμα ήταν η νίκη του φασισμού.

Οι απεργίες με κατάληψη δεν είναι ακόμα το πάρισμο των εργοστασίων à la Ιταλικά ' αποτελούν όμως ένα αποφασιστικό βήμα σ' αυτό το δρόμο. Η σημερινή κρίση μπορεί να οδηγήσει στο αποκορύφωμα του ρυθμού της πάλης των τάξεων και να επισπεύσει τη λύση.

Δεν πρέπει ωστόσο να πιστεύουμε πώς μία επαναστατική κατάσταση έρχεται μονοκοπανιά. Στην πραγματικότητα, το πλησίασμα της σημειώνεται με ολόκληρη μια σειρά από σπασμούς. Και το κύμα των απεργιών με κατάληψη των εργοστασίων είναι ακριβώς ένας απ' αυτούς τους σπασμούς. Το καθήκον των τμημάτων της 4ης Διεθνούς είναι να βοηθούν την προλεταριακή πρωτοπορία να κατανοήσει το γενικό χαρακτήρα και τους ρυθμούς της εποχής μας, και να γονιμοποιούν, την κατάλληλη στιγμή, την πάλη των μαζών με συνθήματα όλο και πιο αποφασιστικά και με μαχητικά οργανωτικά μέτρα.

Ο παροξυσμός της πάλης του προλεταριάτου σημαίνει παροξυσμό στις μέθοδες αντιμετώπισης από μέρους του κεφαλαίου. Τα νέα απεργιακά κύματα με κατάληψη των εργοστασίων μπορεί να προκαλέσουν και θα προκαλέσουν αναπόφευκτα, σαν αντίδραση, δραστήρια μέτρα από μέρους της μπουρζουαζίας. Η προπαρασκευαστική δουλειά γίνεται από τώρα στα γενικά επιτελεία των τραστών. Αλίμονο στις επαναστατικές οργανώσεις, αλίμονο στο προλεταριάτο αν βρεθούν ξανά απροετοίμαστοι!

Πουθενά η μπουρζουαζία δεν αρκείται στην επίσημη αστυνομία και τον επίσημο στρατό της. Στις Ενωμένες Πολιτείες, ακόμα και στις «ειρηνικές» περιόδους, διατηρεί στρατικοποιημένα αποσπάσματα απεργοσπαστών και ένοπλες ιδιωτικές συμμορίες στα εργοστάσια. Σ' αυτά πρέπει να προσθέσουμε σήμερα τις συμμορίες των αμερικανών ναζιτών. Η γαλλική μπουρζουαζία, με το πρώτο πλησίασμα του κινδύνου, κινητοποίησε τα μισονόμιμα και τα παράνομα φασιστικά αποσπάσματα ακόμα και μέσα στον επίσημο στρατό της. Θα 'ταν αρκετό να μεγαλώσουν ξανά την πίεση τους οι άγγλοι εργ

-
γάτες για να διπλασιαστούν, να τριπλασιαστούν, να δεκαπλασιαστούν αμέσως οι συμμορίες του Μοσλεΐ και να ξεκινήσουν αιματηρές σταυροφορίες ενάντια στους εργάτες. Η μπουρζουαζία λαβαίνει πολύ καλά υπόψη της το γεγονός ότι στη σημερινή εποχή η πάλη των τάξεων τείνει αναπόφευκτα να μετα-μορφωθεί σε εμφύλιο πόλεμο. Τα παραδείγματα της Ιταλί-ας, της Γερμανίας, της Αυστρίας, της Ισπανίας και των άλλων χωρών δίδαξαν πολύ περισσότερα στους μεγιστάνες του κεφαλαίου και στους λακέδες τους παρά στους επίσημους αρχηγούς του προλεταριάτου.

Οι πολιτικοί της 2ης και της 3ης Διεθνούς, το ίδιο όπως οι γραφειοκράτες των συνδικάτων, κλείνουν συνειδητά τα μά-τια και δε βλέπουν τον ιδιωτικό στρατό της μπουρζουαζίας 'αλλιώς, δε θα μπορούσαν να διατηρήσουν τη συμμαχία τους μαζί της ούτε για 24 ώρες. Οι ρεφορμιστές τυπώνουν συ-στηματικά στο μυαλό των εργατών την ιδέα ότι η παναγιότατη δημοκρατία εξασφαλίζεται καλύτερα όταν η μπουρζουαζία είναι οπλισμένη μέχρι τα δόντια και οι εργάτες άοπλοι.

Το καθήκον της 4ης Διεθνούς είναι να τελειώνει, μια για πάντα, με τη δουλική αυτή πολιτική. Οι μικροαστοί δημοκρά-τες -κι εδώ περιλαμβάνονται οι σοσιαλδημοκράτες, οι σταλινικοί και οι αναρχικοί- ουρλιάζουν τόσο πιο δυνατά για την πάλη ενάντια στο φασισμό όσο πιο άνανδρα συνθηκολογούν στην πράξη απέναντι του. Στις φασιστικές συμμορίες, μπορούν ν' αντιταχθούν με επιτυχία μονάχα τα ένοπλα αποσπάσματα των εργατών που αισθάνονται πίσω τους την υποστήριξη δεκάδων εκατομμυρίων εργαζομένων. Η πάλη ενάντια στο φασισμό δεν αρχίζει από τη σύνταξη μιας φιλελεύθερης εφη-μερίδας, μα από το εργοστάσιο και τελειώνει στο δρόμο. Οι απεργοσπάστες και οι ιδιωτικοί χωροφύλακες μέσα στα εργοστάσια είναι οι βασικοί πυρήνες του φασιστικού στρατού. Οι ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΦΡΟΥΡΕΣ είναι οι βασικοί πυρήνες του προλεταριακού στρατού. Απ' αυτό πρέπει να ξεκινάμε. Με την ευκαιρία κάθε απεργίας και κάθε διαδήλωσης, πρέπει να προ-παγανδίζουμε την ιδέα της αναγκαιότητας της δημιουργίας ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑΣ. Πρέπει να γράψουμε αυτό το σύνθημα στο πρόγραμμα της επαναστατικής πτέρυγας των συνδικάτων. Πραχτικά πρέπει να σχηματίσουμε αποσπάσματα αυτοάμυνας παντού όπου αυτό είναι δυνατό, ξεκινώντας από τις οργανώσεις των νέων, και να τα εκ-παιδεύουμε στη χρήση των όπλων.

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς, του Λ. Τρότσκι

Συντάχθηκε απο τον/την Λ. Τρότσκι

Παρασκευή, 23 Μάρτιος 2012 15:43 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 24 Μάρτιος 2012 08:56

Το νέο κύμα του κινήματος των μαζών πρέπει να χρησι-μέψει όχι μονάχα στο να αυξήσουμε τον αριθμό αυτών των αποσπασμάτων, μα και για να τα συνενώσουμε, κατά συνοικίες, κατά πόλεις, κατά περιοχές. Πρέπει να δώσουμε οργανωμένη έκφραση στο δικαιο μίσος των εργατών ενάντια στους απεργοσπάστες και τις συμμορίες των γκάνγκστερ και των φασιστών. Πρέπει να ρίξουμε το σύνθημα της ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙ-ΤΟΦΥΛΑΚΗ

Σ,
σαν τη μόνη σοβαρή
εγγύηση
για το απαρα-βίαστο των εργατικών οργανώσεων, των εργατικών συγκεν-τρώσεων και του εργατικού τύπου.

Μονάχα με μια συστηματική, επίμονη, ακούραστη και τολμηρή δουλειά αγκιτάσιας και προπαγάνδας, πάντα σε σχέση με την εμπειρία των ίδιων των μαζών, μπορεί κανείς να ξεριζώσει από τη συνείδηση τους τις παραδόσεις της υποτακτικότητας και της παθητικότητας· να εκπαιδέψει αποσπάσματα ηρωικών μαχητών, ικανών να δώσουν το παράδειγμα σ' όλους τους εργαζόμενους· να επιβάλει μια σειρά από ταχτικές ήττες στις συμμορίες της αντεπανάστασης· να ανεβάσει την αυτοπεποίθηση των εκμεταλλευομένων και των καταπιεσμένων· να δυσφημίσει το φασισμό στα μάτια των μικροαστών και να ανοίξει το δρόμο για την κατάκτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο.

Ο Ένγκελς προσδιόρισε το κράτος σαν «αποσπάσματα ένοπλων». Ο ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ είναι ένα συστατικό στοιχείο απαραίτητο στην πάλη του για χειραφέτηση. Όταν το προλεταριάτο θα το θελήσει, θα βρει τους τρόπους και τα μέσα για να εξοπλιστεί. Η ηγεσία, και σ' αυτόν τον τομέα, πέφτει φυσικά στα τμήματα της 4ης Διεθνούς

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ

Ο εργάτης γης είναι, στο χωριό, ο σύντροφος στα όπλα και το αντίστοιχο του εργάτη στη βιομηχανία. Αποτελούν δυο κομμάτια μιας και της ίδιας τάξης. Τα συμφέροντα τους εί-ναι αξεχώριστα. Το πρόγραμμα των μεταβατικών διεκδικήσεων των εργατών βιομηχανίας είναι επίσης, με τούτες ή εκεί-νες τις αλλαγές, το πρόγραμμα του αγροτικού προλεταριάτου.

Οι χωρικοί (χτηματίες) αντιπροσωπεύουν μίαν άλλη τάξη: είναι η μικρομπουρζουαζία του χωριού. Η μικρομπουρζουαζία αποτελείται από διάφορα στρώματα που ξεκινούν από τους μισοπρολετάριους και φτάνουν μέχρι τους εκμεταλλευτές. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο το πολιτικό καθήκον του βιομηχανικού προλεταριάτου είναι να μεταφέρει την πάλη των τάξεων στο χωριό: έτσι μονάχα θα μπορέσει να ξεχωρίσει τους συμμάχους του από τους εχθρούς του.

Οι ιδιομορφίες της εθνικής εξέλιξης κάθε χώρας βρίσκουν την πιο οξυμένη έκφραση τους στην κατάσταση των χωρικών και ιδιαίτερα στην κατάσταση της μικρομπουρζουαζίας της πόλης (βιοτέχνες και έμποροι), γιατί αυτές οι τάξεις, όσο πολυάριθμοι κι αν είναι εκείνοι που ανήκουν σ' αυτές, στην ουσία αντιπροσωπεύουν απομεινάρια από προκαπιταλιστικές μορφές παραγωγής. Τα τμήματα της 4ης Διεθνούς πρέπει να επεξεργαστούν προγράμματα μεταβατικών διεκδικήσεων όσο το δυνατό πιο συγκεκριμένα για τους χωρικούς (χτηματίες) και τη μικρομπουρζουαζία της πόλης -προγράμματα που να ανταποκρίνονται στις συνθήκες της κάθε χώρας. Οι προχωρημένοι εργάτες πρέπει να μάθουν να δίνουν καθαρές και συγκεκριμέ-νες απαντήσεις στα ερωτήματα των μελλοντικών συμμάχων τους.

Όσο ο χωρικός παραμένει ένας «ανεξάρτητος» μικροπαραγωγός, έχει ανάγκη από φτηνή πίστη, από προσιτές τιμές για τα αγροτικά μηχανήματα και τα λιπάσματα, από ευνοϊκούς όρους μεταφοράς κι από μια έντιμη οργάνωση για τη διοχέτευση των αγροτικών του προϊόντων. Όμως, οι τράπεζες, τα τραπεζοκράτη, οι χονδρέμποροι ληστεύουν το χωρικό απ' όλες τις μεριές. Μονάχα οι ίδιοι οι χωρικοί μπορούν, με τη βοήθεια των εργατών, να περιορίσουν αυτή τη ληστεία. Είναι

α

-

ανάγκη να βγουν στη σκηνή

επιτροπές

μικροκτηματι

ών ν που, μαζί με τις εργατικές επιτροπές και τις επιτροπές τραπεζικών υπαλλήλων,

πρέπει να πάρουν στα χέρια τους τον έλεγχο της μεταφοράς, της πίστης και του εμπορίου σ' ό,τι αφορά τη γεωργία.

Επικαλούμενη ψεύτικα τις «υπερβολικές» απαιτήσεις των εργατών, η μεγάλη μπουρζουαζία μεταβάλλει τεχνητά το ζήτημα των ΤΙΜΩΝ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ σε σφήνα που στη συνέχεια τη χώνει ανάμεσα στους εργάτες και τους χωρικούς, όπως κι ανάμεσα στους εργάτες και τη μικρομπουρζουαζία των πόλεων. Ο χωρικός, ο βιοτέχνης, ο έμπορος, δεν μπορεί όπως ο εργάτης, ο υπάλληλος, ο μικρός δημόσιος λειτουργός, να διεκδικήσει μίαν αύξηση του μισθού του παράλληλη με την αύξηση των τιμών. Η επίσημη γραφειοκρατική

πάλη ενάντια στην ακρίβεια της ζωής δε χρησιμεύει παρά για να εξαπατήσει τις μάζες. Όμως, οι χωρικοί, οι βιοτέχνες, οι έμποροι, πρέ-πει, σαν καταναλωτές, να επέμβουν δραστήρια πιασμένοι χέρι - χέρι με τους εργάτες, σ' αυτό που αφορά την πολιτική των τιμών. Στα κλαψουρίσματα των καπιταλιστών για τα έξοδα παραγωγής, μεταφοράς και εμπορίου, οι καταναλωτές θα πρέπει νά απαντήσουν: «Δείξτε μας τα βιβλία σας· απαιτούμε έλεγχο πάνω στην πολιτική των τιμών». Τα όργανα γι' αυτόν τον έλεγχο πρέπει νά 'ναι οι ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ που θα αποτελούνται από αντιπροσώπους των εργοστασίων, των συνδικάτων, των συνεταιρισμών, των οργανώσεων των χτηματιών, των «απλών ανθρώπων» των πόλεων, των νοικοκυράδων κ.λ.π. Μ' αυτόν τον τρόπο, οι εργάτες θα μπορέσουν νά δείξουν στους χωρικούς ότι η αιτία για τις ψηλές τιμές δεν βρίσκεται στα μεγάλα μεροκάματα, μα στα υπερβολικά κέρδη των καπιταλιστών και στα απρόβλεπτα έ-ξοδα της καπιταλιστικής αναρχίας.

Το πρόγραμμα της ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΓΗΣ και της ΚΟΛΕΧΤΙΒΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ πρέπει νά κατα-στρωθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να αποκλείει εντελώς την ιδέα της απαλλοτρίωσης των μικρών χωρικών ή της βίαιης κολεχτιβοποίησης τους. Ο χωρικός θα μείνει ο ιδιοκτήτης του κλήρου του όσο ο ίδιος θα το θεωρεί αναγκαίο και δυνατό. Για ν' αποκαταστήσουμε στα μάτια των χωρικών το σοσιαλιστικό πρόγραμμα, πρέπει να καταγγείλουμε χωρίς οίκτο τις σταλι-νικές μέθοδες κολεχτιβοποίησης, που υπαγορεύτηκαν από τα συμφέροντα της γραφειοκρατίας κι όχι από τα συμφέροντα των χωρικών η των εργατών.

Κατά τον ίδιο τρόπο, η απαλλοτρίωση των απαλλοτριωτών δε σημαίνει βίαιη δήμευση της ιδιοκτησίας των ΜΙΚΡΟΒΙΟ-ΤΕΧΝΩΝ και των ΜΙΚΡΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΩΝ. Αντίθετα, ο εργατικός έλεγχος στις τράπεζες και στα τραστ, και για ένα λόγο παραπάνω η εθνικοποίησ η αυτών των επιχειρήσεων, μπο-ρεί να δημιουργήσει για τη μικρομπουρζουαζία των πόλεων όρους πίστης, αγοράς και πώλησης ασύγκριτα πιο ευνοϊκούς απ' αυτούς που υπάρχουν κάτω από την απεριόριστη κυριαρ-χία των μονοπωλίων. Η εξάρτηση από το ιδιωτικό κεφάλαιο, θα παραχωρήσει τη θέση της στην εξάρτηση από το κράτος, που θα δείχνει τόσο μεγαλύτερη προσοχή απέναντι στους μι-κρούς συνεργάτες και πράκτορες τους όσο σταθερότερα θα κρατούν οι εργάτες το τιμόνι του κράτους στα χέρια τους.

Η πρακτική συμμετοχή των εκμεταλλευομένων χωρικών στον έλεγχο των διάφορων τομέων της οικονομίας θα επιτρέ-πει στους ίδιους τους χωρικούς να αποφασίζουν αν θα πρέπει ή ό χι νά περάσουν στην κολεκτιβοποιημένη εργασία της γης, πότε και σε ποια κλίμακα. Οι εργάτες βιομηχανίας αναλαμβάνουν την ευθύνη να προσφέρουν, σ' αυτό το δρόμο, κάθε συνερ-γασία τους στους χωρικούς: διαμέσου των συνδικάτων, των εργοστασιακών επιτροπών, και, προπαντός, της κυβέρνησης εργατών και χωρικών.

Η συμμαχία που προτείνει το προλεταριάτο, όχι στις «με-σαίες τάξεις» γενικά, μα στα εκμεταλλεόμενα στρώματα της πόλης και του χωριού, ενάντια σ' όλους τους εκμεταλλευτές, κι εδώ περιλαμβάνονται οι «μεσαίοι» εκμεταλλευτές, δεν μπο-ρεί νά βασίζεται στον καταναγκασμό, μα μονάχα πάνω σε μια ελεύθερη συγκατάθεση, που πρέπει νά επικυρωθεί σ' ένα ειδικό «σύμφωνο». Αυτό το «σύμφωνο» είναι ακριβώς το πρόγραμμα των μεταβατικών διεκδικήσεων, που υιοθετείται ελεύθερα κι από τα δυο μέρη.

Η ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο κόσμος ολόκληρος και, κατά συνέπεια, η εσωτερική πολιτική ζωή των διαφόρων χωρών, βρίσκονται κάτω από την απειλή του παγκοσμίου πολέμου. Η επικείμενη καταστροφή διαποτίζει κιόλας με αγωνία τις πιο πλατιές μάζες της α ν θ ρωπότητας.

Η 2η Διεθνής επαναλαμβάνει την προδοτική πολιτική της του 1914 με όλο και μεγαλύτερη σιγουριά, αφού η «Κομμουνιστική» Διεθνής παίζει σήμερα το πρώτο βιολί στο σωβινισμό. Από τη στιγμή που ο κίνδυνος του πολέμου πήρε συγκεκριμένη μορφή, οι σταλινικοί, αφήνοντας μακριά πίσω τους, τους αστούς και μικροαστούς πασιφιστές, γίνανε οι πρόμαχοι της λεγόμενης «εθνικής άμυνας». Η μόνη εξαίρεση είναι οι φασιστικές χώρες, δηλαδή οι χώρες εκείνες όπου οι σταλινικοί δεν παίζουνε κανένα ρόλο. Έτσι, η επαναστατική πάλη ενάντια στον πόλεμο πέφτει πάλι αποκλειστικά πάνω στους ώμους της 4ης Διεθνούς.

Η πολιτική των μπολσεβίκων-λενινιστών πάνω σ' αυτό το ζήτημα διατυπώθηκε στις προγραμματικές θέσεις της Διε-θνούς Γραμματείας, που ακόμα και σήμερα διατηρούν ολόκλ η ρ την αξία τους («Η 4η Διεθνής και ο πόλεμος». Πρωτομαγιά του 1934). Οι επιτυχίες του επαναστατικού κόμματος στην προσεχή περίοδο θα εξαρτηθούν, πάνω απ' όλα, από την πολιτική του στο ζήτημα του πολέμου. Και μια σωστή πολιτική περιλαμβάνει

δύο στοιχεία: την αδιάλλακτη στάση του
απέ

-

ναντι στον ιμπεριαλισμό και τους πολέμους του, και την ικανότητά του να στηριχτεί πάνω στην πείρα των ίδιων των μα-ζών.

Στο ζήτημα του πολέμου, περισσότερο από κάθε άλλο ζήτημα, η μπουρζουαζία και οι πράχτορές της εξαπατούν το λαό με αφηρημένες έννοιες, με γενικές φόρμουλες, με συγκι-νητικές εκφράσεις: «ουδετερότητα»

)
«συλλογική ασφάλεια»,

«

ε

ξ

οπλισμοί για την άμυνα της ειρήνης», «εθνική άμυνα», πάλη ενάντια στο φασισμό» κλπ. Όλες αυτές οι φόρμουλες, συνο-ψίζονται, τελικά, στο γεγονός ότι το ζήτημα του πολέμου δηλ. η τύχη των λαών, πρέπει να παραμείνει στα χέρια των ιμπεριαλιστών, των κυβερνήσεων τους, της διπλωματίας τους, των γενικών επιτελείων τους, με όλες τους τις ίντριγκες και όλες τους τις συνωμοσίες ενάντια στους λαούς.

Η 4η Διεθνής απορρίπτει με αγανάχτηση όλες αυτές τις αφηρημένες έννοιες, που για τους δημοκράτες παίζουν τον ίδιο ρόλο που παίζουν οι εκφράσεις: «τιμή», «αίμα», «ράτσα» για τους φασίστες. Η αγανάχτηση όμως, δε φτάνει. Πρέπει να βοηθήσουμε τις μάζες εξυψώνοντας το κριτήριο τους, προσφέ-ροντας τους συνθήματα και μεταβατικές διεκδικήσεις τέτοιες που να τους επιτρέπουν να ελέγξουν, να διακρίνουν τη συγκε-κριμένη πραγματικότητα από τις απατηλές αυτές κι αφηρη-μένες έννοιες.

«ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ»; Μα όλο το ζήτημα είναι να ξέρουμε ποιος θα αφοπλίσει ποιον. Ο μόνος αφοπλισμός που μπορεί να αποτρέψει η να σταματήσει τον πόλεμο, είναι ο αφοπλισμός της μπουρζουαζίας από τους εργάτες. Για να αφοπλίσουν όμως τη μπουρζουαζία οι εργάτες, πρέπει οι ίδιοι να είναι ένοπλοι.

«ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΤΑ»; Μα το προλεταριάτο δεν είναι καθόλου ουδέτερο σ' έναν πόλεμο ανάμεσα στην Ιαπωνία και την Κίνα η ανάμεσα στη Γερμανία και την ΕΣΣΔ. Αυτό ση-μαίνει υπεράσπιση της Κίνας και της

ΕΣΣΔ;

Βεβαιότατα, μα όχι δια μέσου των ιμπεριαλιστών, που θα στραγγαλίσουν και την Κίνα και την

ΕΣΣΔ.

«ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ»; Μα, μ' αυτήν την α-φηρημένη έκφραση, η μπουρζουαζία εννοεί την υπεράσπιση των κερδών της και των ληστειών που κάνει. Είμαστε έτοιμοι να υπερασπίσουμε την πατρίδα ενάντια στους ξένους καπιταλιστές, αν πρώτα, πριν ν' αρχίσουμε, δέσουμε χειροπόδαρα τους δικούς μας καπιταλιστές και τους εμποδίσουμε να επιτε-θούν στις πατρίδες των άλλων· αν οι εργάτες και οι χωρικοί της χώρας μας γίνουν οι πραγματικοί της αφέντες· αν τα πλού-τη της χώρας περάσουν από τα χέρια μιας απειροελάχιστης μειοψηφίας στα χέρια του λαού· αν ο στρατός, από όργανο των εκμεταλλευτών γίνει όργανο των εκμεταλλευομένων.

Πρέπει να ξέρουμε να μεταφράζουμε τις θεμελιώδεις αυ-τές ιδέες σε ιδέες πιο ειδικές και πιο συγκεκριμένες, ανάλο-γα με την πορεία των γεγονότων και τον προσανατολισμό της κατάστασης των πνευμάτων των μαζών. Πρέπει, επιπλέον, νά κάνουμε αυστηρή διάκριση ανάμεσα στον πασιφισμό του δι-πλωμάτη, του καθηγητή, του δημοσιογράφου και τον πασιφισμό του ξυλουργού, του αγροτοεργάτη ή της πλύστρας. Στην πρώτη περίπτωση, ο πασιφισμός είναι το κάλυμμα του ιμπεριαλισμού. Στη δεύτερη περίπτωση, ο πασιφισμός είναι η συγχυσμένη έκφραση της δυσπιστίας απέναντι στον ιμπεριαλισμό.

Όταν ο φτωχός χωρικός ή ο εργάτης μιλάνε για την υ-περάσπιση της πατρίδας, εννοούν την υπεράσπιση του σπιτιού τους, της οικογένειας τους και της οικογένειας των άλλων

Ε-
νάντια στην επέμβαση, ενάντια στις μπόμπες, ενάντια στα ασφυξιογόνα αέρια. Ο καπιταλιστής κι ο δημοσιογράφος του με τον όρο υπεράσπιση της πατρίδας, εννοούν την κατάχτηση αποικιών και αγορών, το μεγάλωμα, με τη ληστεία, της «εθνικής» μερίδας σε σχέση με το παγκόσμιο εισόδημα.

Ο αστικός πασιφισμός και πατριωτισμός δεν περιέχουν ίχνος αλήθειας. Στον πασιφισμό κι ακόμα

στον πατριωτισμό των καταπιεζο-μένων, υπάρχει ένα προοδευτικό στοιχείο που πρέπει νά ξέ-ρούμε νά το αρπάζουμε και νά βγάζουμε απ' αυτό

τα αναγκαία επαναστατικά συμπεράσματα. Πρέπει νά ξέρουμε ν' αντιπα-ραθέτουμε τις δυο αυτές μορφές πασιφισμού και πατριωτισμού.

Ξεκινώντας απ' αυτούς τους υπολογισμούς, η 4η Διεθνής υποστηρίζει κάθε διεκδίκηση, ακόμ
α και ασήμαντη, αν αυτή είναι ικανή νά τραβήξει τις μάζες, έστω κι ως ένα μικρό βαθμό, στην ενεργητική πολιτική, νά διεγείρει την κριτική τους και να ενισχύσει τον έλεγχο τους

ενάντια στις μηχανοραφίες της μπουρζουαζίας.

Είναι απ' αυτή την άποψη που το αμερικάνικο τμήμα μας, λόγου χάρη, υποστηρίζει κριτικά την πρόταση για διενέργεια δημοψηφίσματος πάνω στο ζήτημα της κήρυξης του πολέμου. Είναι ευκολονόητο πως καμιά δημοκρατική μεταρρύθμιση δεν μπορεί, από μόνη της, να παρεμποδίσει τους κυβερνώντες να προκαλέσουν τον πόλεμο, όταν θα το θελήσουν. Πάνω σ' αυτό πρέπει να προειδοποιήσουμε ανοιχτά. Μα, όποιες κι αν είναι οι αυταπάτες των μαζών σ' ότι άφορα το δημοψήφισμα, αυτή η διεκδίκηση αντανakλά τη δυσπιστία των εργατών και των αγροτών απέναντι στην κυβέρνηση και το κοινοβούλιο της μπουρζουαζίας. Χωρίς να υποστηρίξουν η να χαϊδέψουν τις αυταπάτες, πρέπει να υποστηρίξουν με όλες τους τις δυνάμεις, την προοδευτική δυσπιστία των καταπιεζομένων για τους καταπιεστές τους. Όσο περισσότερο απλώνει το κίνημα για το δημοψήφισμα, όσο γρηγορότερα οι αστοί πασιφιστές δια-χωρίζουν τη θέση τους απ' αυτό, όσο πιο πολύ εκτεθούν οι προδότες της «Κομμουνιστικής» Διεθνούς, τόσο πιο βαθιά θα γίνεται η δυσπιστία των εργαζομένων απέναντι στους ιμπεριαλιστές.

Από την ίδια άποψη πρέπει να προωθήσουμε τη διεκδίκηση του δικαιώματος ψήφου από τα 18 χρόνια για τους άνδρες και για τις γυναίκες. Εκείνος που θα καλεστεί να πεθάνει αύριο για την «πατρίδα», πρέπει να 'χει σήμερα το δικαίωμα ν' ακουστεί η φωνή του. Η πάλη ενάντια στον πόλεμο πρέπει, πάνω απ' όλα να αρχίζει με την ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΤΟ-ΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

Πρέπει να φωτίσουμε καλά, απ' όλες του τις πλευρές, το πρόβλημα του πολέμου, λαβαινοντας υπόψη τη μορφή που παίρνει για τις μάζες σε μια δοσμένη στιγμή.

Ο πόλεμος είναι μια γιγαντιαία εμπορική επιχείρηση, προπαντός για την πολεμική βιομηχανία. Κι είναι γι' αυτό το λόγο που οι «200 οικογένειες» είναι οι πρώτοι πατριώτες και οι κύριοι προβοκάτορες του πολέμου. Ο εργατικός έλεγχος στην πολεμική βιομηχανία είναι το πρώτο βήμα στην πάλη ενάντια στους βιομηχάνους του πολέμου.

Στο σύνθημα των ρεφορμιστών: φόρο πάνω στα πολεμικά κέρδη, αντιτάσσουμε τα συνθήματα: ΔΕΣΜΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΟ-ΛΕΜΙΚΩΝ ΚΕΡΔΩΝ και ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗ-ΣΕΩΝ ΠΟΥ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ. Εκεί όπου η πολεμική βιομηχανία έχει «εθνικοποιηθεί», όπως στη Γαλλία, το σύνθημα του εργατικού έλεγχου διατηρεί όλη του την αξία: το προλεταριάτο δεν έχει εμπιστοσύνη στο κράτος της μπουρζουαζίας ούτε και στο

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς, του Λ. Τρότσκι

Συντάχθηκε απο τον/την Λ. Τρότσκι

Παρασκευή, 23 Μάρτιος 2012 15:43 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 24 Μάρτιος 2012 08:56

μπουρζουά σαν άτομο.

Ούτε έναν άνθρωπο, ούτε μία δεκάρα για την αστική κυβέρνηση !

Όχι πρόγραμμα εξοπλισμών, μα πρόγραμμα χρήσιμων δημόσιων έργων!

Πλήρη ανεξαρτησία των εργατικών οργανώσεων σε σχέση με το μιλιταριστικό και αστυνομικό έλεγχο! Πρέπει να αποσπάσουμε το δικαίωμα της ελεύθερης διάθεσης της τύχης των λαών μια για πάντα από τα χέρια των άπληστων και ανελέητων ιμπεριαλιστικών κλικών, που δρουν πίσω από τις πλάτες των λαών. Σε σχέση μ' αυτό, διεκδικού-με:

Πλήρη κατάργηση της μυστικής διπλωματίας· όλες οι συνθήκες και οι συμφωνίες πρέπει να είναι προσιτές σε κάθε εργάτη και σε κάθε χωρικό.

Στρατιωτική εξάσκηση και εξοπλισμός των εργατών και των χωρικών κάτω από τον άμεσο έλεγχο επιτροπών εργατών και χωρικών.

Δημιουργία στρατιωτικών σχολών για την εκπαίδευση αξιωματικών που θα προέρχονται από τις γραμμές των εργα-ζομένων και θα εκλέγονται από τις εργατικές οργανώσεις.

Αντικατάσταση του μόνιμου στρατού, δηλαδή του στρατού της καζέρνας, από μια λαϊκή πολιτοφυλακή που θα 'χει άρρηκτους δεσμούς με τα εργοστάσια, τα ορυχεία, τις φάρμες κλπ.

Ο ιμπεριαλιστικός πολέμας είναι η συνέχιση και ο παροξυσμός της ληστρικής πολιτικής της μπουρζουαζίας· η πάλη του προλεταριάτου ενάντια στον πόλεμο είναι η συνέχιση και ο παροξυσμός της ταξικής πάλης του. Το ξέσπασμα του πολέ-μου αλλάζει την κατάσταση και, ως ένα βαθμό, τα μέσα της πάλης ανάμεσα στις τάξεις, δεν αλλάζει όμως ούτε τους σκοπούς ούτε τη βασική κατεύθυνση αυτής της πάλης.

Η ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία κυριαρχεί πάνω στον κόσμο. Γι' αυτό ο επερχόμενος πόλεμος θα 'ναι, σ' ότι άφορα το βασικό του χαρακτήρα, ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος. Το βασικό περιεχόμενο της πολιτικής του διεθνούς προλεταριάτου θα 'ναι, κατά συνέπεια, η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο του. Η βασική αρχή σ' αυτήν την πάλη θα είναι: «ο κύριος εχθρός βρίσκεται μέσα στη ΧΩΡΑ ΜΑΣ», ή: «η ήττα της δικής μας (ιμπεριαλιστικής) κυβέρνησης είναι το μικρότερο κακό».

Όμως όλες οι χώρες του κόσμου δεν είναι χώρες ιμπεριαλιστικές. Αντίθετα, η πλειοψηφία των χωρών είναι θύματα του ιμπεριαλισμού. Ορισμένες αποικιακές η μισοαποικιακές χώρες θα επιχειρήσουν, δε χωράει αμφιβολία, να χρησιμοποιήσουν τον πόλεμο για να πετάξουν το ζυγό της σκλαβιάς. Από τη μεριά τους, ο πόλεμος δεν θα 'ναι ιμπεριαλιστικός, μα πόλεμος χειραφέτησης. Το καθήκον του διεθνούς προλεταριάτου θα 'ναι να βοηθήσει τις καταπιεσμένες χώρες στον πόλεμο ενάντια στους καταπιεστές τους. Το ίδιο αυτό καθήκον μπαίνει και για την ΕΣΣΔ η για οποιοδήποτε άλλο εργατικό κράτος που μπορεί να γεννηθεί πριν από τον πόλεμο ή στη διάρκεια του πολέμου. Η ήττα κάθε ιμπεριαλιστικής κυβέρνησης στην πάλη της ενάντια σ' ένα εργατικό κράτος η σε μια αποικιακή χώρα είναι το μικρότερο κακό.

Οι εργάτες μιας ιμπεριαλιστικής χώρας δεν μπορούν ωστόσο να βοηθήσουν μια αντιιμπεριαλιστική χώρα διαμέσου της κυβέρνησης τους, όποιες κι αν είναι, στη δοσμένη στιγμή, οι διπλωματικές και στρατιωτικές σχέσεις ανάμεσα στις δυο χώρες. Αν οι κυβερνήσεις βρίσκονται σε προσωρινή, και κατά συνέπεια αβέβαιη συμμαχία, το προλεταριάτο της ιμπεριαλιστικής χώρας συνεχίζει να μένει σε ταξική αντίθεση με την κυβέρνηση του και να δίνει μια βοήθεια στο μη ιμπεριαλιστή «σύμμαχο» της με τις δικές του μέθοδες, δηλαδή με τις μέθοδες της διεθνούς ταξικής πάλης (αγκιτάτσια υπέρ του εργατικού κράτους και της αποικιακής χώρας, όχι μονάχα ενάντια στους εχθρούς τους μα και ενάντια στους άπιστους συμμάχους τους: μπούκοτάζ και απεργία σε ορισμένες περιπτώσεις, άρνηση του μπούκοτάζ και της απεργίας σε άλλες περιπτώσεις, κλπ.).

Ενώ υπερασπίζει την αποικιακή χώρα ή την ΕΣΣΔ στον πόλεμο, το προλεταριάτο δεν τάσσεται αλληλέγγυο στο παραμικρό ούτε με την αστική κυβέρνηση της αποικιακής χώρας ούτε με τη θερμιδοριανή γραφειοκρατία της

ΕΣΣΔ.

Αντίθε-τα, διατηρεί την πλήρη πολιτική ανεξαρτησία του τόσο απέναν-τι στο ένα όσο κι απέναντι στο άλλο. Βοηθώντας ένα δίκαιο και προοδευτικό πόλεμο, το επαναστατικό προλεταριάτο καταχτάει τις συμπάθειες των εργαζόμενων της αποικίας και της ΕΣΣΔ,

και στεριώνει έτσι εκεί την επίδραση και το κύρος της 4ης Διεθνούς, και μπορεί να βοηθήσει καλύτερα στην ανατροπή της αστικής κυβέρνησης στην αποικιακή χώρα και της αντιδραστικής γραφειοκρατίας στην ΕΣΣΔ.

Στις αρχές του πολέμου, τα τμήματα της 4ης Διεθνούς αναπόφευκτα θα νοιώσουν απομονωμένα: κάθε πόλεμος βρίσκει τις λαϊκές μάζες απροετοίμαστες και τις σπρώχνει προς τη μεριά του κυβερνητικού μηχανισμού. Οι διεθνιστές πρέπει να κολυπήσουνε ενάντια στο ρεύμα. Ωστόσο, οι καταστροφές και τα δεινά του νέου πολέμου που, από τους πρώτους μήνες, θα αφήσουν μακριά πίσω τους τις αιματηρές φρικαλεότητες του 1914—1918, θα ξεμεθύσουν γρήγορα τις μάζες. Η αγανά-χτηση και το ξεσήκωμα των μαζών θα αναπτυχθούν με άλμα-τα. Τα τμήματα της 4ης Διεθνούς θα βρεθούν επικεφαλής της επαναστατικής πλημμυρίδας. Το πρόγραμμα των μεταβατικών διεκδικήσεων θ' αποχτήσει μια φλέγουσα επικαιρότητα. Το πρόβλημα της κατάκτησης της εξουσίας από το προλεταριάτο θα ορθωθεί σ' όλο του το μέγεθος.

Πριν να στραγγαλίσει ή να πνίξει στο αίμα την ανθρωπότητα, ο καπιταλισμός δηλητηριάζει την παγκόσμια ατμόσφαιρα με τους πνιγηρούς ατμούς του εθνικού και φυλετικού μί-σους. Ο
αντισημ

ιτισμός

είναι σήμερα ένας από τους πιο ολέθριους σπασμούς της θανάσιμης αγωνίας του καπιτα-λισμού.

Η αδιάλλακτη καταγγελία των ρατσιστικών προλήψεων κι όλων των μορφών και αποχρώσεων εθνικού σωβινισμού και υπεροψίας, ιδιαίτερα του αντισημιτισμού, πρέπει να μπει

στην καθημερινή δουλειά όλων των τμημάτων της 4ης Διε-θνούς σαν η βασική δουλειά εκπαίδευσης στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Το κύριο σύνθημα μας πα-ραμένει :

«Προλετάριοι

όλων

των

χωρώ

ν,

ενωθεί-τε!»

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΩΝ

Η φόρμουλα «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» εμφανίζεται, για πρώτη φορά, στα 1917, στην αγκιτάτσια των μπολσεβίκων και υιοθετείται οριστικά ύστερα από την εξέγερση του Οκτώβρη. Σ' αυτή την περίπτωση δεν

αν-

τιπροσώπευε παρά τη λαϊκή ονομασία της δικτατορίας του προλεταριάτου που είχε ήδη εγκαθιδρυθεί. Η σπουδαιότητα αυτής της ονομασίας βρισκόταν προπαντός στο γεγονός ότι έβαζε σε πρώτο πλάνο την ιδέα της ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟ-ΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, που αποτελούσε τη βάση της σοβιετικής εξουσίας.

Όταν η Κομμουνιστική Διεθνής των επίγονων επιχείρησε να ξαναζωντανέψει τη φόρμουλα της «δημοκρατικής δικτατορίας των εργατών και των αγροτών», που η Ιστορία την είχε θάψει, έδωσε στη φόρμουλα «κ υ β ε ρ

νηση

εργατών

και

αγροτών»

ένα περιεχόμενο εντελώς διαφορετικό, καθαρά «δημοκρατικό», δηλαδή αστικό, αν τι τ ά σ σ ο ν τ α ς το στη δικτατορία του προλεταριάτου. Οι μπολσεβίκοι λενινιστές απόρριψαν

χωρίς ενδοιασμούς το σύνθημα της κυ-βέρνησης «εργατών και αγροτών» στην

αστικοδημοκρατική του έκδοση. Βεβαίωναν και βεβαιώνουν ότι, αν το κόμμα του

προλε-ταριάτου αρνηθεί νά

βγει

από τα πλαίσια της αστικής δημοκρα-τίας, η συμμαχία του με την αγροτιά θα καταλήξει

απλώς στην υποστήριξη του κεφαλαίου, όπως έγινε με τους μενσεβίκους και τους

σοσιαλεπαναστάτες στα

1917,

όπως έγινε με το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας στα

1925-27,

όπως γίνεται τώρα με τα «Λαϊ-κά Μέτωπα» της Ισπανίας, της Γαλλίας και άλλων χωρών.

Από τον Απρίλη μέχρι το Σεπτέμβρη του 1917, οι μπολσεβίκοι απαιτούσαν από τους σοσιαλεπαναστάτες και τους μενσεβίκους να σπάσουν τους δεσμούς τους με τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία και να πάρουν την εξουσία στα δικά τους χέρια. Μ' αυτόν τον όρο, οι μπολσεβίκοι υποσχόταν στους μεν-σεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες, στους μικροαστούς και αγροτών, την επαναστατική τους βοήθεια ενάντια στη μπουρζουαζία· οι ίδιοι όμως αρνούνταν κατηγορηματικά, τόσο το να μπουνε στην κυβέρνηση των μενσεβίκων και των σοσιαλεπαναστατών όσο και το να πάρουν πάνω τους την πολιτική ευθύνη των πράξεων της. Αν οι μενσεβίκοι και οι σοσιαλεπαναστάτες είχαν πραγματικά σπάσει τους δεσμούς τους με τους καντέ (φιλελεύθερους) και με τον ξένο ιμπεριαλισμό, η «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» που είχε σχηματιστεί απ' αυτούς δε θα μπορούσε παρά να επιτα-χύνει και να διευκολύνει την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Μα είναι ακριβώς γι' αυτό το λόγο που οι κο-ρυφές της μικροαστικής δημοκρατίας αντιστέκονταν μ' όλες τους τις δυνάμεις στην εγκαθίδρυση της δικής τους κυβέρνη-σης. Η πείρα της Ρωσίας απόδειξε, και η πείρα της Ισπανίας και της Γαλλίας το επιβεβαιώνει γι' άλλη μια φορά, πώς, ακόμ
α και μέσα σε συνθήκες πάρα πολύ ευνοϊκές, τα κόμματα της μικροαστικής δημοκρατίας (σοσιαλεπαναστάτες, σοσιαλδημο-κράτες, σταλινικοί, αναρχικοί) είναι ανίκανα να σχηματίσουν μια κυβέρνηση εργατών και αγροτών, δηλαδή μια κυβέρνηση ανεξάρτητη από τη μπουρζουαζία.

Παρόλα αυτά, η διεκδίκηση των μπολσεβίκων, που απευθυνόταν στους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες: «σπά-στε τους δεσμούς σας με τη μπουρζουαζία, πάρτε στα χέρια σας
ην
εξ
ο υ σ ι α!», είχε για τις μάζες μια τεράστια εκπαιδευτική αξία.

Η επίμονη άρνηση των μενσεβίκων και των σοσιαλεπαναστατών να πάρουν την εξου-σία, που τόσο τραγικά εμφανίστηκε στις μέρες του Ιούλη, τους έκανε να ξεπέσουν οριστικά στα μάτια του λαού και προετοίμασε τη νίκη των μπολσεβίκων.

Το κεντρικό καθήκον της 4ης Διεθνούς είναι ν' απαλλάξει το προλεταριάτο από την παλιά του ηγεσία , που ο συντηρητισμός της βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την καταστροφική κατάσταση του καταρρέοντος καπιταλισμού και αποτελεί το κύριο εμπόδιο στην ιστορική πρόοδο. Η κύρια κατηγορία που η 4η Διεθνής εκτοξεύει ενάντια στις παραδοσιακές οργανώσεις του προλεταριάτου, είναι ότι αυτές δε θέλουν να ξεκολλήσουν από το πολιτικό μισοπώμα της μπουρζουαζίας.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η διεκδίκηση η συστηματικά απευθυνόμενη στην παλιά ηγεσία: «σπάστε τους δεσμούς σας με τη μπουρζουαζία, πάρτε την εξουσία!», είναι ένα εξαιρετικά σπουδαίο όργανο για να αποκαλύψουμε τον προδοτικό χαρακτήρα των κομμάτων και των οργανώσεων της 2ης και της 3ης Διεθνούς, όπως και της Διεθνούς του Άμστερνταμ.

Το σύνθημα κυβέρνηση «εργατών και αγροτών» χρησιμοποιείται από μας αποκλειστικά με την έννοια που είχε στα 1917 στο στόμα των μπολσεβίκων, δηλαδή σαν ένα σύνθημα αντιαστικό και αντικαπιταλιστικό, και σε καμιά περίπτωση με τη «δημοκρατική» έννοια που του έδωσαν αργότερα οι επίγονοι, κάνοντας το, από γέφυρα που 'ταν τότε προς τη σοσιαλιστική επανάσταση, το κύριο εμπόδιο σ' αυτό το δρόμο.

Απ' όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις που στηρίζονται πάνω στους εργάτες και τους αγρότες και μιλούν στ' όνομα τους, απαιτούμε νά σπάσουν τους πολιτικούς δεσμούς τους με τη μπουρζουαζία και να μπουνε στο δρόμο της πάλης για την κυβέρνηση εργατών και αγροτών. Σ' αυτό το δρόμο, τους υποσχόμαστε πλήρη υποστήριξη ενάντια στην καπιταλιστική αντίδραση. Ταυτόχρονα, αναπτύσσουμε ακούραστα μια ζύμωση γύρω από τις μεταβατικές διεκδικήσεις που θα πρέπει, κατά τη γνώμη μας, νά αποτελούνε το πρόγραμμα της κυβέρνησης «εργατών και αγροτών».

Είναι δυνατή η δημιουργία μιας τέτοιας κυβέρνησης από τις παραδοσιακές εργατικές οργανώσεις; Η προηγούμενη πείρα μας δείχνει, όπως το 'χουμε κιόλας πει, πώς κάτι τέτοιο είναι το λιγότερο ελάχιστα πιθανό. Είναι ωστόσο αδύνατο νά αρνηθούμε κατηγορηματικά από τα πριν τη θεωρητική δυνατότητα ότι, κάτω από την επίδραση ενός συνδυασμού εντελώς εξαιρετικών περιστάσεων (πόλεμος, ήττα, οικονομικό

κραχ
, επαναστατική επίθεση των μαζών κ.λ.π.), τα μικροαστικά κόμματα, κι εδώ περιλαμβάνονται οι σταλινικοί, μπορεί νά πάνε πιο μακριά απ' ότι τα ίδια θέλουν στο δρόμο του σπασίματος των δεσμών τους με τη μπουρζουαζία. "Όπως και νά 'χει, ένα πράγμα είναι πέρα από κάθε αμφιβολία: ακόμα κι αν αυτό το ενδεχόμενο, το ελάχιστα πιθανό, γινόταν μία μέ-ρα κάπου πράξη, και μια κυβέρνηση «εργατών και αγροτών» με την έννοια που υποδείξαμε πιο πάνω, εγκαθιδρυόταν στην πραγματικότητα, αυτή δε θα αντιπροσώπευε παρά ένα σύντο-μο επεισόδιο στο δρόμο της αληθινής διχτατορίας του προλε-ταριάτου.

Είναι, ωστόσο, ανώφελο νά χανόμαστε σε συγκυρίες. Η ζύμωση γύρω από το σύνθημα της «κυβέρνησης εργατών και αγροτών», διατηρεί κάτω απ' όλες τις συνθήκες μια τεράστια παιδαγωγική αξία. Κι' αυτό δεν είναι

τυχαίο: το γενικευμένο αυτό σύνθημα ακολουθεί πέρα για πέρα τη γραμμή της πολιτικής ανάπτυξης της εποχής μας (χρεοκοπία και αποσύνθεση των παλιών αστικών κομμάτων, χρεοκοπία της δημοκρατίας, άνοδος του φασισμού, αυξανόμενη επιθυμία των εργατών για μια πιο δραστήρια και πιο επιθετική πολιτική). Είναι γι' αυτό που το καθένα μεταβατικό σύνθημα μας πρέπει να οδηγεί σ' ένα και το ίδιο πάντα πολιτικό συμπέρασμα: Οι εργα-

γάτες πρέπει να σπάσουν τους δεσμούς τους με όλα τα παραδοσιακά κόμματα της μπουρζουαζίας για να εγκαθιδρύνουν, από κοινού με τους αγρότες, τη δική τους εξουσία.

Είναι αδύνατο να προβλέψουμε ποια θα 'ναι τα συγκεκριμένα στάδια της επαναστατικής κινητοποίησης των μαζών. Τα τμήματα της 4ης Διεθνούς πρέπει να προσανατολίζονται με κριτικό τρόπο σε κάθε νέο στάδιο και να λανσάρουν συνθήματα που στηρίζουν την τάση των εργατών σε μια ανεξάρτητη πολιτική, να βαθαινούν τον ταξικό χαρακτήρα αυτής της πολιτικής, να συντρίβουν τις ρεφορμιστικές και πασιφιστικές αυταπάτες, να ενισχύουν το δεσμό της πρωτοπορίας με τις μάζες και να προετοιμάζουν το επαναστατικό πάρσιμο της εξουσίας.

Τ Α Σ Ο Β Ι Ε Τ

Οι εργοστασιακές επιτροπές, όπως έχουμε πει, είναι ένα στοιχείο διαρκείας στο εργοστάσιο. Γι' αυτό ακριβώς η ύπαρξη τους δεν είναι δυνατή παρά μόνο κάτω από μια αυξανόμενη πίεση των μαζών. Το ίδιο ισχύει και για τις ειδικές μαζικές ενώσεις για την πάλη ενάντια στον πόλεμο, για τις επιτροπές επιτήρησης των τιμών και για όλα τα άλλα καινούργια κέντρα του κινήματος που η ίδια η εμφάνιση τους μαρτυράει πώς η πάλη των τάξεων έχει ξεπεράσει τα πλαίσια των παραδοσιακών οργανώσεων του προλεταριάτου.

Όμως, τα καινούργια αυτά όργανα και κέντρα θα αισθανθούν πολύ γρήγορα την έλλειψη συνάφειας και την ανεπάρκεια τους. Καμιά από τις μεταβατικές διεκδικήσεις δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πλήρως όσο διατηρείται το αστικό καθεστώς. Επομένως, το βάθεμα της

κοινωνικής κρίσης θα μεγαλώνει όχι μονάχα τα βάσανα των μαζών, μα και την ανυπομονησία τους, την επιμονή τους, το μαχητικό τους πνεύμα. Συνέχεια νέα στρώματα καταπιεζόμενων θα σηκώνουν το κεφάλι και θα προβάλουν τις διεκδικήσεις τους. Εκατομμύρια φτωχοί άνθρωποι που οι ρεφορμιστές αρχηγοί δεν σκέφτηκαν ποτέ, θα αρχίσουν να χτυπούν τις πόρτες των εργατικών οργανώσεων. Οι άνεργοι θα προστεθούν στο κίνημα. Οι εργάτες γης, οι καταστρεμμένοι ή μισοκαταστρεμμένοι αγρότες, τα κατώτερα στρώματα της πόλης, Οι εργαζόμενες, οι νοικοκυρές, τα προλεταριοποιημένα στρώματα της διανοήσης, όλοι θα ψάχνουν για οργάνωση και για ηγεσία.

Πώς θα εναρμονίσουμε τις διάφορες διεκδικήσεις και τις διάφορες μορφές πάλης έστω και μέσα στα πλαίσια μίας πόλης; Η ιστορία έχει κιόλας απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα: με τα σοβιέτ, που συγκεντρώνουν τους αντιπροσώπους όλων των ομάδων που παλεύουν. Μέχρι τώρα κανείς δεν πρότεινε κάποια άλλη μορφή οργάνωσης, κι είναι αμφίβολο αν μπορέσει κανείς να εφεύρει μιαν άλλη. Τα σοβιέτ δεν είναι δεμένα από τα πριν με κάποιο πρόγραμμα. Ανοίγουν τις πόρτες τους σ' όλους τους εκμεταλλευόμενους. Από κει περνούν Οι αντιπρόσωποι όλων των στρωμάτων που σύρονται στο γενικό χείμαρρο της πάλης. Η οργάνωση απλώνει μαζί με το κίνημα και απ' αυτό αντλεί το συνεχές ανανέωμά της. Όλες οι πολιτικές τάσεις του προλεταριάτου μπορούν να παλέψουν για την ηγεσία των σοβιέτ πάνω στη δάση της πιο πλατιάς δημοκρατίας. Νά γιατί το σύνθημα των σοβιέτ είναι το στεφάνωμα του προγράμματος των μεταβατικών διεκδικήσεων.

Τα σοβιέτ δεν μπορούν να γεννηθούν παρά εκεί όπου το κίνημα των μαζών μπαίνει σ' ένα στάδιο ανοιχτά επαναστατικό. Σαν άξονας που γύρω του ενώνονται εκατομμύρια εργαζόμενοι στην πάλη ενάντια στους εκμεταλλευτές, τα σοβιέτ γίνονται, από τη στιγμή της εμφάνισης τους, οι ανταγωνιστές και οι αντίπαλοι των τοπικών αρχών, και, σε συνέχεια, της ίδιας της κεντρικής κυβέρνησης. Αν η εργοστασιακή επιτροπή δημιουργεί στοιχεία μιας διαρχίας μέσα στο εργοστάσιο, τα σοβιέτ ανοίγουν μια περίοδο διαρχίας μέσα στη χώρα.

Η διαρχία είναι, με τη σειρά της, το αποκορύφωμα της μεταβατικής περιόδου. Δυο καθεστώτα, το αστικό καθεστώς και το προλεταριακό καθεστώς, στέκονται το ένα απέναντι στο άλλο με ασυμφιλίωτη εχθρότητα. Η σύγκρουση ανάμεσα τους είναι αναπόφευκτη. Από την έκβαση αυτής της σύγκρουσης εξαρτάται η τύχη της κοινωνίας. Σε περίπτωση ήττας της επανάστασης, έρχεται η φασιστική διχτατορία της μπουρζουαζίας. Σε περίπτωση νίκης, έρχεται η εξουσία των σοβιέτ, δηλαδή η διχτατορία του προλεταριάτου και η σοσιαλιστική ανοικοδόμηση της κοινωνίας.

ΟΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ

Οι αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες είναι, από την ίδια τους τη φύση, καθυστερημένες χώρες. Μα οι καθυστερημένες αυτές χώρες ζούνε κάτω από τους όρους της παγκόσμιας κυριαρχίας του Ιμπεριαλισμού. Γι' αυτό η εξέλιξη τους έχει ένα συνδυασμένο χαρακτήρα: ενώνει τις πιο πρωτόγονες οι-κονομικές μορφές με την τελευταία λέξη της καπιταλιστικής τεχνικής και του καπιταλιστικού πολιτισμού. Αυτό το γεγονός καθορίζει την πολιτική του προλεταριάτου στις καθυστερημέ-νες χώρες: το προλεταριάτο είναι υποχρεωμένο να συνδυάζει την πάλη για τα πιο στοιχειώδη καθήκοντα της εθνικής ανεξαρτησίας και της αστικής δημοκρατίας με τη σοσιαλιστική πάλη ενάντια στον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό. Σ' αυτήν την πάλη, τα δημοκρατικά συνθήματα, οι μεταβατικές διεκδικήσεις και τα καθήκοντα της σοσιαλιστικής επανάστασης δε χωρίζον-ται σε ευδιάκριτες ιστορικές εποχές, μα το ένα απορρέει άμε-σα από το άλλο. Το κινέζικο προλεταριάτο μόλις είχε αρχίσει να οργανώνει τα συνδικάτα του όταν βρέθηκε υποχρεωμένο να ενδιαφερθεί για τα Σοβιέτ. Μ' αυτή την έννοια αυτό εδώ το πρόγραμμα είναι εντελώς εφαρμόσιμο στις αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες, το λιγότερο στις χώρες εκείνες όπου το προλεταριάτο είναι κιάλας ικανό να 'χει μια ανεξάρτητη πολιτική.

Τα κεντρικά προβλήματα των αποικιακών και μισοαποικιακών χωρών είναι: η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, δηλαδή η συντριβή της φεουδαρχικής κληρονομιάς, και η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ, δηλαδή η ανατροπή του ιμπεριαλιστικού ζυγού. Τα δυο αυτά καθήκοντα είναι στενά δεμένα μεταξύ τους.

Είναι αδύνατο να απορρίψουμε απλώς το δημοκρατικό πρόγραμμα: πρέπει οι ίδιες οι μάζες να ξεπεράσουν μέσα από την πάλη τους αυτό το πρόγραμμα. Το σύνθημα της ΕΘΝΙΚΗΣ (η ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗΣ) ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ διατηρεί όλη την αξία του σε χώρες όπως η Κίνα ή η Ινδία. Πρέπει να συνδέσουμε αναπόσπαστα αυτό το σύνθημα με τα καθήκοντα της εθνικής χει-ραφέτησης και της αγροτικής μεταρρύθμισης. Πρέπει, πάνω απ' όλα, να οπλίσουμε τους εργάτες με το δημοκρατικό αυτό πρόγραμμα. Αυτοί μονάχα μπορούν να ξεσηκώσουν και να συγκεν-τρώσουν τους αγρότες. Πάνω στη βάση του δημοκρατικού
ε-

παναστατικού προγράμματος, πρέπει να αντιπαρατάξουμε τους αγρότες στην «εθνική» μπουρζουαζία.

Σ' ένα ορισμένο στάδιο της κινητοποίησης των μαζών πά-νω στο σύνθημα της επαναστατικής δημοκρατίας μπορούν και πρέπει να εμφανισθούν τα Σοβιέτ. Ο ιστορικός τους ρόλος σε κάθε δοσμένη περίοδο, ιδιαίτερα οι σχέσεις τους με την Εθνο-συνέλευση, καθορίζεται από το πολιτικό επίπεδο του προλετα-ριάτου, από το δεσμό που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτό και την αγροτική τάξη, και από το χαρακτήρα της πολιτικής του προλε-ταριακού κόμματος. Αργά η γρήγορα, τα Σοβιέτ πρέπει ν' ανατρέψουν την αστική δημοκρατία. Αυτά μονάχα είναι ικανά να οδηγήσουν τη δημοκρατική επανάσταση μέχρι το τέλος και ν' ανοίξουν έτσι την εποχή της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Το ειδικό βάρος των διάφορων δημοκρατικών και μεταβα-τικών διεκδικήσεων στην πάλη του προλεταριάτου, οι αμοιβαίοι δεσμοί τους και η σειρά διάδοχής τους καθορίζονται από τις ιδι ομορφίες και τις ιδιαίτερες συνθήκες της κάθε καθυστερημέ-νης χώρας, κι ως ένα σημαντικό μέρος από το

βαθμό

της κα-θυστέρησης της. Ωστόσο,

η

γενική κατεύθυνση της επαναστατικής ανάπτυξης μπορεί να καθοριστεί από

τη

φόρμουλα της ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ, μεν την έννοια που δόθηκε

ορι

-

στικά σ' αυτή τη φόρμουλα από τις τρεις επαναστάσεις στη

Ρ

ω-

σία (1905, Φλεβάρης 1917, Οκτώβρης 1917).

Η «Κομμουνιστικοί» Διεθνής, έχει δώσει στις καθυστερημέ-νες χώρες ένα κλασσικό παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο μπορεί κανείς να καταστρέψει μια επανάσταση με τεράστια δύ-ναμη και υποσχέσεις. Στη διάρκεια μιας ορμητικής ανόδου του κινήματος των μαζών στην Κίνα το 1925-27, η Κ.Δ. δεν έριξε το σύνθημα της Εθνοσυνέλευσης και, ταυτόχρονα, απαγόρευσε τη δημιουργία των Σοβιέτ. Το αστικό κόμμα του Κουομιντάγκ όφειλε, σύμφωνα με τα σχέδια του Στάλιν, να «αντικαταστήσει» και τα δυο -τόσο την Εθνοσυνέλευση όσο και τα Σοβιέτ. Μετά τη συντριβή των μαζών από το Κουομιντάγκ, η Κ.Δ. ορ-γάνωσε, στην Καντόνα, μια καρικατούρα Σοβιέτ. Ύστερα από την αναπόφευκτη κατάρρευση της εξέγερσης στην Καντόνα,

η

Κ.Δ. μπήκε στο δρόμο του ανταρτοπόλεμο και των αγροτικών Σοβιέτ, σε μια κατάσταση

πλέριας παθητικότητας του βιομηχα-νικού προλεταριάτου. Καταλήγοντας έτσι σ' ένα αδιέξοδο,
η Κ

Δ. εκμεταλλεύτηκε τον κινεζοϊαπωνικό πόλεμο για να διαλύσει μ' ένα χτύπημα τη «σοβιετική Κίνα» υποτάσσοντας, όχι μονάχα τον αγροτικό «Κόκκινο Στρατό», μα και το λεγόμενο «Κομμουνιστικό Κόμμα, στο ίδιο το Κουομιντάγκ, δηλαδή στη μπουρ-ζουαζία.

Αφού πρόδωσε τη διεθνή προλεταριακή επανάσταση στο όνομα της φιλίας με τους «δημοκράτες» οπαδούς της δουλείας, η Κομμουνιστική Διεθνής δε θα παράλειπε να προδώσει και την απελευθερωτική πάλη των αποικιακών λαών, με ένα κυνισμό, άλλωστε, ακόμα πιο μεγάλο απ' αυτόν που έδειξε, πριν από κεί-νη, η 2η Διεθνής. Ένα από τα καθήκοντα της πολιτικής των Λαϊκών Μετώπων και της «εθνικής άμυνας» είναι να μεταβάλουν εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους του αποικιακού πληθυσμού σε κρέας για τα κανόνια του «δημοκρατικού» ιμπεριαλισμού. Η σημαία της πάλης για τη χειραφέτηση των αποικιακών και μισοαποικιακών λαών, δηλαδή της μισής περίπου ανθρωπότητας, πέρασε οριστικά στα χέρια της 4ης Διεθνούς.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ ΣΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που οι στρατηγοί της Κ.Δ. διακήρυχναν πως η νίκη του Χίτλερ δεν ήταν παρά ένα βήμα προς τη νίκη του Τέλμαν. Ο Τέλμαν βρίσκεται στις φυλακές του Χίτλερ τώρα και 5 χρόνια. Ο Μουσολίνι κρατάει την Ιταλία κάτω από τις αλυσίδες του φασισμού πάνω από 16 χρόνια. Όλ' αυτά τα χρόνια, τα κόμματα της 2ης και της 3ης Διεθνούς στάθηκαν ανίκανα, όχι μονάχα να ξεσηκώσουν ένα μαζικό κίνημα, μα και να δημιουργήσουν μια σοβαρή παράνομη ορ-γάνωση, που να συγκρίνεται κάπως με τα ρώσικα επαναστα-τικά κόμματα της εποχής του τσαρισμού.

Δεν έχουμε τον παραμικρό λόγο να δούμε τα αίτια αυτών των αποτυχιών στο δυναμισμό της φασιστικής ιδεολογίας. Στο βάθος, ο Μουσολίνι δεν είχε ποτέ ιδεολογία. Η «ιδεολογία» του Χίτλερ δεν επέδρασε ποτέ σοβαρά πάνω στους εργάτες. Τα στρώματα του πληθυσμού που

ο φασισμός, σε μια δοσμένη στιγμή, τους άλλαξε τα μυαλά, δηλαδή πριν απ' όλα οι με-σαιές τάξεις, είχαν το χρόνο για να συνέλθουν. Αν, ωστόσο, μια λίγο - πολύ αξιοσημείωτη αντιπολίτευση περιορίζεται στους εκκλησιαστικούς κύκλους, ανάμεσα στους προτεστάντες και τους καθολικούς, η αιτία δε βρίσκεται στο δυναμισμό των μισοπαραιοϊκών, μισο-τσαρλατανικών θεωριών της «ράτσας» και του «αίματος», μα στην πλήρη χρεοκοπία των ιδεολογιών της δη-μοκρατίας, της σοσιαλδημοκρατίας και της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

"Υστερα από τη συντριβή της Κομμούνας του Παρισιού κυ-ριάρχησε μια μαύρη αντίδραση που κράτησε 8 περίπου χρόνια. Μετά την ήττα της ρώσικης επανάστασης του 1905, οι εργ-γατικές μάζες παραμείναν σε μια κατάσταση νάρκης για μία το ίδιο περίπου μεγάλη περίοδο. Όμως, και στις δυο αυτές περιπτώσεις, επρόκειτο για ήττες φυσικές που καθορίστηκαν από το συσχετισμό των δυνάμεων. Στη Ρωσία επιπλέον επρόκειτο για ένα σχεδόν παρθένο προλεταριάτο. Η φράξια των μπολσεβίκων δεν είχε τότε παρά μια ζωή 3 χρόνων. Η κατάσταση ήταν ολότελα διαφορετική στη Γερμανία, όπου την η-γεσία την είχαν πανίσχυρα κόμματα, που το ένα τους αριθμού-σε 70 χρόνια ζωής και το άλλο 15 χρόνια περίπου. Τα δυο αυτά κόμματα, που είχαν εκατομμύρια ψηφοφόρους, παράλυσαν ηθικά πριν ν' αρχίσει η πάλη και παραδόθηκαν χωρίς μάχη. Τέτοια καταστροφή δεν ξανάδαμε στην ιστορία. Το γερμανικό προλεταριάτο δε νικήθηκε από τον εχθρό μέσα στη μάχη: συν-τρίφτηκε από την ανανδρία, την κατάρπωση, την προδοσία των ίδιων των κομμάτων του. Δεν είναι λοιπόν καθόλου παρά-ξενο που έχασε την πίστη του σε καθετί που ήταν συνηθισμέ-νο να πιστεύει εδώ και τρεις περίπου γενιές. Η νίκη του Χίτλερ δυνάμωσε, με τη σειρά της, τον Μουσολίνι.

Η πραγματική αποτυχία της επαναστατικής δουλειάς στην Ιταλία και τη Γερμανία δεν είναι παρά η ανταμοιβή για την εγκληματική πολιτική της σοσιαλδημοκρατίας και της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Για να γίνει μια παράνομη δουλειά, δεν απαιτείται μονάχα η συμπάθεια των μαζών, μα κι ο ενσυνεί-δητος ενθουσιασμός των προχωρημένων στρωμάτων τους. Μα μπορεί κανείς να περιμένει ενθουσιασμό για οργανώσεις που ιστορικά έχουν χρεοκοπήσει; Οι ημιγκρέδες ηγέτες είναι, στην πλειοψηφία τους, πράχτορες, εξαθλιωμένοι ως το μεδούλι, του Κρεμλίνου και της Γκεπεού, η παλιοί σοσιαλδημοκράτες υπουργοί της μπουρζουαζίας, που ελπίζουν πως, με κάποιο θαύμα, οι εργάτες θα τους δώσουν ξανά τα χαμένα πόστα τους. Μπο-ρεί κανείς να φανταστεί, έστω και για μια στιγμή, αυτούς τους κυρίουσ στο ρόλο των ηγετών της μελλοντικής «αντιφασιστικής» επανάστασης;

Τα γεγονότα στην παγκόσμια αρένα —συντριβή των εργατών στην Αυστρία, ήττα της Ισπανικής επανάστασης, εκφυλισμός του σοβιετικού Κράτους- δεν μπόρεσαν επίσης μέχρι τώρα να ευνοήσουν μια επαναστατική άνοδο στην Ιταλία και τη Γερμανία. Καθώς οι Ιταλοί και Γερμανοί εργάτες εξαρτώνται, σ' ένα μεγάλο βαθμό, όσον αφορά τις πολιτικές πληροφο-ρίες, από το ράδιο, μπορεί με βεβαιότητα να πει κανείς πως οι εκπομπές της

Μόσχας, που συνδυάζουν το θερμιδωριανό ψέ-μα με την ηλιθιότητα και την αναίδεια, έχουν γίνει ένας ισχυρός συντελεστής στην κατάρρευση του ηθικού των εργατών στα ολοκληρωτικά κράτη. Απ' αυτήν την άποψη, όπως και από πολλές άλλες, ο Στάλιν δεν είναι παρά ένας βοηθός του Γκαίμπελς.

Ωστόσο, οι ταξικοί ανταγωνισμοί που οδήγησαν στη νίκη του φασισμού συνεχίζουν το έργο τους, ακόμα και κάτω από την κυριαρχία του φασισμού, και σιγά - σιγά τον ροκανίζουν. Οι μάζες είναι ολοένα και πιο δυσαρεστημένες. Εκατοντάδες και χιλιάδες αφοσιωμένοι εργάτες, συνεχίζουν, παρόλα αυτά, να κάνουν μια συνετή δουλειά επαναστατικού τυφλοπόντικα. Οι καινούργιες γενιές, που δεν έχουν ζήσει άμεσα στην κατάρρευση των μεγάλων παραδόσεων και των μεγάλων ελπίδων, μεγαλώνουν.

Η μοριακή προετοιμασία της προλεταριακής επανάστασης προχωράει κάτω από τη βαριά πλάκα του ολοκληρωτικού καθεστώτος. Μα για να μεταμορφωθεί η υπόγεια δραστηριότητα σε εργατικό ξεσήκωμα, πρέπει η πρωτοπορία του προλεταριάτου να βρει μια καινούργια προοπτική, ένα καινούργιο πρόγραμμα, μια καινούργια σημαία που θα ναι ακηλίδωτη.

Εδώ βρίσκεται το μεγάλο εμπόδιο. Είναι εξαιρετικά δύσ-κολο για τους εργάτες των φασιστικών χωρών, να προσανατολιστούν προς ένα καινούργιο πρόγραμμα. Η επαλήθευση ενός

προγράμματος γίνεται μέσα από την πείρα. Και είναι ακρι-βώς αυτή η πείρα του μαζικού κινήματος που λείπει από τις χώρες του ολοκληρωτικού δεσποτισμού. Είναι πολύ πιθανό, να χρειαστεί μια μεγάλη επιτυχία του προλεταριάτου σε μία από τις «δημοκρατικές» χώρες, για να δοθεί μια ώθηση στο επαναστατικό κίνημα πάνω στο έδαφος του φασισμού. Μια οικονομική ή στρατιωτική καταστροφή, μπορεί να 'χει το ίδιο αποτέλεσμα. Σήμερα πρέπει να κάνουμε μια προπαρασκευαστική δουλειά προπαντός προπαγανδιστική, που δεν θα δώσει άφθο-νους καρπούς παρά στο μέλλον.

Από τώρα, μπορεί κανείς να πει με μεγάλη σιγουριά τούτο δώ: μόλις το επαναστατικό κίνημα ξεσπάσει ανοιχτά στις φασιστικές χώρες, θα πάρει αμέσως ένα μεγαλειώδες πλάτος και, σε καμιά περίπτωση, δε θα σταματήσει στις προσπάθειες για το ξαναζωντάνεμα κάποιου πτώματος της Βαϊμάρης.

Απ' αυτό το σημείο αρχίζει η αναλλοίωτη διαφορά ανά-μεσα στην 4η Διεθνή και τα παλιά κόμματα που, σαν τέτοια, ε-πιζούνε παρά τη χρεοκοπία τους. Το «Λαϊκό Μέτωπο» στην εμγκράτσια είναι το πιο ολέθριο και το πιο προδοτικό απ'

όλα τα Λαϊκά Μέτωπα. Στο βάθος εκφράζει τον ευσεβή πόθο για μια συμμαχία με την ανύπαρκτη φιλελεύθερη μπουρζουα-ζία. Αν είχε κάποιες επιτυχίες σ' αυτό, δε θα 'κανε τίποτ' άλ-λο από το νά προετοιμάζει μια σειρά καινούργιες ήττες Ισπα-νικού τύπου για το προλεταριάτο. Νά γιατί το ανελέητο ξεσκέπασμα της θεωρίας και της πράξης του «Λαϊκού Μετώπου» είναι ο πρώτος όρος για μια επαναστατική πάλη ενάντια στο φασισμό.

Είναι ολοφάνερο πως αυτό δεν σημαίνει ότι η 4η Διεθνής απορρίπτει τα δημοκρατικά συνθήματα. Αντίθετα, τα συνθήματα αυτά μπορούν, σ' ορισμένες στιγμές, νά παίξουν έναν τερά-στιο ρόλο. Μα οι φόρμουλες της δημοκρατίας (δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι, ελευθερία τύπου, κλπ.), δεν είναι για μας παρά συνθήματα πρόσκαιρα η επεισοδιακά μέσα στο ανεξάρτη-το κίνημα του προλεταριάτου, κι όχι μια δημοκρατική θηλιά περασμένη στο λαιμό του προλεταριάτου από τους πράχτορες της μπουρζουαζίας (Ισπανία!). Από τη στιγμή που το κίνημα θα πάρει έναν κάποιο μαζικό χαρακτήρα, τα μεταβατικά συνθήματα θα ανακατευτούν με τα δημοκρατικά συνθήματα: πρέπει νά πιστεύουμε πώς οι εργοστασιακές επιτροπές θα κάνουν την εμφάνιση τους πριν οι γεροκαλόγηροι αρχίσουν, από τα γραφεία τους, την ανοικοδόμηση των συνδικάτων· τα σοβιέτ θα σκεπάσουν τη Γερμανία πριν να συγκεντρωθεί μια καινούργια Συντακτική Συνέλευση στη Βαϊμάρη. Το ίδιο θα γίνει στην Ιταλία και στις άλλες ολοκληρωτικές η μισο-ολοκληρωτικές χώρες.

Ο φασισμός έριξε αυτές τις χώρες στην πολιτική βαρβαρότητα. Όμως, δεν άλλαξε τον κοινωνικο τους χαρακτήρα. Ο φασισμός είναι ένα όργανο του χρηματιστικού κεφαλαίου, κι όχι της φεουδαλικής έγγειας ιδιοκτησίας. Το επαναστατικό πρόγραμμα πρέπει νά στηρίζεται πάνω στη διαλεκτική της πάλης των τάξεων, που ισχύει και για τις φασιστικές χώρες, κι όχι πάνω στην ψυχολογία των τρομοκρατημένων χρεοκόπων. Η 4η Διεθνής απορρίπτει με αηδία τις μέθοδες της πολιτικής μασκαράτας στις οποίες καταφεύγουν οι σταλινικοί, οι παλιοί αυτοί ήρωες της «τρίτης περιόδου», για νά εμφανιστούν με τη μάσκα πότε του καθολικού, πότε του προτεστάντη, πότε του εβραίου, πότε του γερμανού εθνικιστή, πότε των φιλελευθέρων -μόνο και μόνο για νά κρύψουν το δικό τους πρόσωπο που εί-ναι αποκρουστικό. Η 4η Διεθνής εμφανίζεται πάντα και παντού με τη δική της σημαία. Διακηρύσσει ανοιχτά το πρόγραμμα της στο προλεταριάτο των φασιστικών χωρών. Από τώρα κιόλας, οι προχωρημένοι εργάτες ολόκληρου του κόσμου είναι σταθερά πεπεισμένοι πώς η ανατροπή του Μουσολίνι, του Χίτλερ και των πρακτόρων και μιμητών τους θα γίνει μόνο κάτω από την ηγε-σία της 4ης Διεθνούς.

Η ΕΣΣΔ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ βγήκε από την επανάσταση του Οκτώβρη σαν Εργατικό Κράτος. Η κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής, όρος απαραίτητος για τη σοσιαλιστική ανάπτυξη, άνοιξε τη δυνατότητα μιας γοργής αύξησης των παραγωγικών δυνάμεων. Μα ο μηχανισμός του Εργατικού Κράτους έπαθε στο μεταξύ έναν πλήρη εκφυλισμό, μεταμορφωνόμενος από όργανο της εργατικής τάξης σε όργανο της γραφειοκρατικής βίας ε-νάντια στην εργατική τάξη και, ολοένα και περισσότερο, σε όργανο σαμποταρίσματος της οικονομίας. Η γραφειοκρατικοποίηση του καθυστερημένου και απομονωμένου Εργατικού Κρά-τους και η μεταμόρφωση της γραφειοκρατίας σε μια παντοδύ-ναμη προνομιούχα κάστα είναι η πιο πειστική αναίρεση -όχι μονάχα θεωρητική μα και πραχτική- της θεωρίας του σοσια-λισμού σε μια μόνο χώρα.

Έτσι, το καθεστώς της ΕΣΣΔ περικλείει μέσα του απειλη-τικές αντιθέσεις. Συνεχίζει όμως νά είναι το καθεστώς ενός

ΕΚΦΥΛΙΣΜΕΝΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ. Αυτή είναι η κοινωνική διάγνωση.

Η πολιτική προγνώση έχει ένα διαζευκτικό χαρακτήρα: ή η γραφειοκρατία, που θα γίνεται ολοένα και περισσότερο το όργανο της παγκόσμιας μπουρζουαζίας μέσα στο εργατικό κράτος, θα ανατρέψει τις νέες μορφές ιδιοκτησίας και θα ξαναρίξει τη χώρα στον καπιταλισμό ή η εργατική τάξη θα συντρίψει τη γραφειοκρατία και θ' ανοίξει το δρόμο προς το σοσιαλισμό.

Για τα τμήματα της 4ης Διεθνούς, οι δίκες της Μόσχας δεν ήταν μια έκπληξη ούτε το αποτέλεσμα της προσωπικής παρα-φροσύνης του δικτάτορα του Κρεμλίνου, μα τα νόμιμα

παιδιά του θερμιδώρ. Γεννήθηκαν από τις αφόρητες διενέξεις στους κόλπους της σοβιετικής γραφειοκρατίας, που, με τη σειρά τους, αντανakλούν τις αντιθέσεις ανάμεσα στη γραφειοκρατία και το λαό, όπως και τους ανταγωνισμούς που βαθαίνουν στο εσωτερικό του ίδιου του «λαοί». Οι «απίστευτα» ματωβαμένες δίκες δείχνουν ποιο είναι το μέτρο της έντασης των αντιθέσεων, και προαναγγέλλουν το πλησίασμα της τελικής λύσης.

Οι δημόσιες δηλώσεις παλιών πρακτόρων του Κρεμλίνου στο εξωτερικό, που αρνήθηκαν να επιστρέψουν στη Μόσχα, έχουν, με τον τρόπο τους, ανέκκλητα επιβεβαιώσει, πώς στους κόλπους της γραφειοκρατίας υπάρχουν όλες οι αποχρώσεις της πολιτικής σκέψης: από το γνήσιο μπολσεβικισμό (Ι.Ράϊς) μέ-χρι τον ολοκληρωμένο φασισμό (Τ. Μπουτένκο). Τα επαναστα-τικά στοιχεία της γραφειοκρατίας, που αποτελούν μια ελάχιστη μειοψηφία, αντανakλούν, παθητικά είναι αλήθεια, τα σοσιαλιστι-κά συμφέροντα του προλεταριάτου. Τα φασιστικά και γενικά τα αντεπαναστατικά στοιχεία, που ο αριθμός τους αυξάνει α-σταμάτη τα, εκφράζουν με τρόπο όλο και πιο συνεπή τα συμφέ-ροντα του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού. Οι υποψήφιοι αυτοί στο ρόλο των κομπραντόρες

σκέφτονται, και με το δίκιο τους, πως το νέο διευθυντικό στρώμα δεν μπορεί να εξασφαλίσει τις προνομιούχες θέσεις τους παρά αν αρνηθεί την εθνικοποίηση, την κολλεχτιβοποίηση και το μονοπώλιο του εξωτερικού εμπορίου, στο όνομα της αφομοίωσης του «δυτικού πολιτισμού», δηλαδή του καπιταλισμού. Ανάμεσα στους δυο αυτούς πόλους, υπάρχουν ενδιάμεσες συγκεχυμένες τάσεις, μενσεβικικού, σοσιαλεπαναστατικού ή φιλελεύθερου χαρακτήρα, που κλίνουν προς την αστική δημοκρατία.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πώς μέσα στην ίδια τη λεγόμενη «αταξική» κοινωνία υπάρχουν οι ίδιοι σχηματισμοί που υπάρχουν και μέσα στη γραφειοκρατία, μα με μια έκφραση λιγότερο καθαρή και σε αντίστροφα ποσοστά: Οι συνειδητές κα-πιταλιστικές τάσεις, καθαρές προπαντός στο εύπορο στρώμα των κολχοζνικών, δε χαρακτηρίζουν παρά μία απειροελάχιστη μειο-ψηφία του πληθυσμού. Αυτές όμως βρίσκουν μια πλατιά βάση μέσα στις μικροαστικές τάσεις για ιδιωτική συσσώρευση, που γεννιούνται από τη γενική φτώχεια και που η γραφειοκρατία τις ενθαρρύνει συνειδητά.

Πάνω στη βάση αυτού του συστήματος των αυξανόμενων αν-ταγωνισμών, που καταστρέφουν ολοένα και πιο πολύ την κοινωνική ισορροπία, κρατιέται, με τις μέθοδες της τρομοκρατίας, μια θερμιδωριανή ολιγαρχία που, τώρα, περιορίζεται προπαντός στη βοναπαρτιστική κλίκα του Στάλιν.

Οι τελευταίες δίκες ήταν ένα χτύπημα ενάντια στην αρι-στερά. Το ίδιο ισχύει και για την καταπίεση ενάντια στους ηγέ-τες της δεξιάς αντιπολίτευσης, γιατί, από την άποψη των

συμφερόντων και των τάσεων της γραφειοκρατίας, η δεξιά ομάδα του παλιού μπολσεβίκικου κόμματος αντιπροσώπευε έναν

αρ

ισ

τερό

κίνδυνο. Το γεγονός ότι η βοναπαρτιστική κλίκα, που φοβάται και τους συμμάχους της της δεξιάς, τύπου Μπουτένκο, βρίσκεται υποχρεωμένη, για την αυτοσυντήρηση της, να κα-ταφύγει στη σχεδόν γενική εξολόθρευση της γενιάς των παλιών μπολσεβίκων, είναι μία αναμφισβήτητη απόδειξη της ζωντανίας των επαναστατικών παραδόσεων μέσα στις μάζες, όπως και της αυξανόμενης δυσαρέσκειας τους.

Οι μικροαστοί δημοκράτες της Δύσης, που, χτες ακόμα, πήραν τις δίκες της Μόσχας τοις μετρητοίς, επαναλαμβάνουν σήμερα με επιμονή πώς «στην ΕΣΣΔ δεν υπάρχει ούτε τροτσκισμός ούτε τροτσκιστές». Ωστόσο, δεν αισθάνονται την ανάγκη να εξηγήσουν γιατί ακριβώς όλες οι εκκαθαρίσεις γίνονται κά-τω από το σήμα της πάλης ενάντια σ' αυτόν τον κίνδυνο. Αν πά-ρει κανείς τον «τροτσκισμό» σαν ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα, και για ένα λόγο παραπάνω σα μια οργάνωση, ο «τροτσκισμός» είναι αναμφίβολα εξαιρετικά αδύνατος στην ΕΣΣΔ. Ωστόσο, η ακαταμάχητη δύναμη του βρίσκεται στο γεγονός ότι εκφράζει, όχι μονάχα την επαναστατική παράδοση, μα και τη σημερινή αντίσταση της ίδιας της εργατικής τάξης. Το κοινω-νικο μίσος των εργατών ενάντια στη γραφειοκρατία -αυτό ακριβώς είναι, για την κλίκα του Κρεμλίνου, ο «τροτσκισμός». Φοβάται θανάσιμα, και με το δικίο της, τη συνάντηση της υποβόσκουσας εξέγερσης των εργατών με την οργάνωση της 4ης Διεθνούς.

Η εξόντωση της γενιάς των παλιών μπολσεβίκων και των επαναστατών αντιπροσώπων της ενδιάμεσης και της νέας γενιάς κατάστρεψε ακόμα περισσότερο την πολιτική ισορροπία προς όφελος φυσικά της δεξιάς, αστικής, πτέρυγας της γραφειοκρα-τίας και των συμμάχων της μέσα στη χώρα. Είναι από κει, δηλαδή από τη δεξιά, που πρέπει κανείς να περιμένει, στην προσεχή περίοδο, απόπειρες ολοένα και πιο αποφασιστικές να αναθεωρήσει το κοινωνικο καθεστώς της ΕΣΣΔ, πλησιάζοντας το στο «δυτικό πολιτισμό» και, πριν απ' όλα, στη φασιστική μορφή του.

Η προοπτική αυτή κάνει πολύ συγκεκριμένο το ζήτημα της «υπεράσπισης της ΕΣΣΔ». Αν αύριο η φασιστική-αστική τάση, με δυο λόγια η «φράξια Μπουτένκο», ξεκινήσει μία πάλη για την κατάχτηση της εξουσίας, η «φράξια Ράις» θα πάρει αναπόφευκτα τη θέση της στην άλλη μεριά του χαρακώματος. Και ενώ προσωρινά θα βρεθεί σύμμαχος του Στάλιν, δεν θα υπερασπίζει, βέβαια, τη βοναπαρτιστική του κλίκα, μα τις κοινωνικές βάσεις της ΕΣΣΔ, δηλαδή την ιδιοκτησία που αποσπάστηκε από τους καπιταλιστές και κρατικοποιήθηκε. Αν η «φράξια Μπουτένκο» βρεθεί σε στρατιωτική συμμαχία με τον Χίτλερ, η «φράξια Ράις» θα υπερασπίσει την ΕΣΣΔ ενάντια στη στρατιωτική επέμβαση, τόσο στο εσωτερικό της ΕΣΣΔ, όσο και πάνω στην παγκόσμια αρένα. Κάθε άλλη συμπεριφορά θα 'ταν προδοσία.

Έτσι, αν και δεν είναι δυνατόν νά αρνηθούμε εκ των προ-τέρων τη δυνατότητα, σε περιπτώσεις αυστηρά καθορισμένες, ενός «ενιαίου μετώπου» με το θερμιδωριανό τμήμα της γραφειο-κρατίας ενάντια στην ανοιχτή επίθεση της καπιταλιστικής αντεπανάστασης, το βασικό πολιτικό καθήκον της ΕΣΣΔ μένει, παρόλα' αυτά, η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΤΗΣ ΘΕΡΜΙΔΩΡΙΑΝΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ. Η συνέχιση της κυριαρχίας της υποσκάπτει κάθε μέρα και πιο πολύ τα σοσιαλιστικά στοιχεία της οικονομίας και αυξάνει τις δυνατότητες της καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Προς την ίδια κατεύθυνση δρα και η Κομμουνιστική Διεθνής, πράκτορας και συνένοχος της σταλινικής κλί-κας στο στραγγαλισμό της ισπανικής επανάστασης και στην πτώση του ηθικού του διεθνούς προλεταριάτου.

Όπως και στις φασιστικές χώρες, η κύρια δύναμη της γραφειοκρατίας δεν είναι στον εαυτό της, μα στην αποθάρρυνση των μαζών, στο γεγονός ότι τους λείπει μια καινούργια προοπτική. Όπως και στις φασιστικές χώρες, από τις οποίες ο πολιτικός μηχανισμός του Στάλιν δεν διαφέρει σε τίποτα, αν εξαιρέσουμε την πιο μεγάλη παραφροσύνη του, μονάχα μια προπαρασκευαστική δουλειά προπαγάνδας είναι δυνατή σήμερα στην ΕΣΣΔ. Όπως και στις φασιστικές χώρες, την ώθηση στο επαναστατικό κίνημα των εργατών των Σοβιέτ θα την δώσουν πιθανώς εξωτερικά γεγονότα. Η πάλη ενάντια στην Κομμουνιστική Διεθνή στον παγκόσμιο στίβο, είναι σήμερα το πιο σημαντικό μέρος της πάλης ενάντια στη σταλινική διχτατορία. Πολλά πράγματα μάς επιτρέπουν να πιστεύουμε πώς η καταρρεύσει της Κομμουνιστικής Διεθνούς, που δεν έχει το άμεσο στήριγμα της Γκεπεού, θα προηγηθεί της πτώσης της βοναπαρτίστικης κλίκας κι ολόκληρης γενικά της θερμιδωριανής γραφειο-κρατίας.

Η νέα άνοδος της επανάστασης στην ΕΣΣΔ θα αρχίσει, χωρίς καμιά αμφιβολία, κάτω από τη σημαία της ΠΑΛΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟ-ΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ. Κάτω τα προνόμια της γραφειοκρατίας! Κάτω ο Σταχανοβισμός! Κάτω η σοβιετική αριστοκρατία με τα γαλόνια της και τα παράσημα της! Μεγαλύτερη ισότητα αμοιβής για όλες τις μορφές εργασίας!

Η πάλη για την ελευθερία των συνδικάτων και των εργο-στασιακών επιτροπών, για το δικαίωμα της συγκέντρωσης και την ελευθερία του Τύπου, θα αναπτυχθεί σε πάλη για την αναγέν-νηση και την ανάπτυξη της ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

Η γραφειοκρατία αντικατάστησε τα Σοβιέτ, τα ταξικά αυτά όργανα, με το παραμύθι της

καθολικής ψηφοφορίας, σε στυλ Χίτλερ -Γκαίμπελς. Πρέπει να ξαναδώσουμε στα Σοβιέτ, όχι μονάχα την ελεύθερη δημοκρατική φόρμα τους, μα και το ταξικό τους περιεχόμενο. Όπως στο παρελθόν, η μπουρζουαζία και οι κουλάκοι δεν είχαν το δικαίωμα να μπουνε στα Σοβιέτ, το ίδιο και τώρα, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΥΝΗΓΗΣΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΒΙΕΤ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ. Μέσα στα Σοβιέτ, δεν υπάρχει θέση παρά μόνο για τους αντιπροσώ-πους των εργατών, των εργαζομένων στα κολχόζ, των αγροτών και των κόκκινων φαντάρων.

Η δημοκρατικοποίηση των Σοβιέτ είναι ακατανόητη χωρίς την ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ. Οι ίδιοι οι εργάτες και οι αγρότες με την ελεύθερη ψήφο τους, θα δείξουν ποια κόμματα είναι σοβιετικά.

ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ από πάνω μέχρι κάτω, μέσα στα πλαίσια των συμφερόντων των παραγωγών και των καταναλωτών! Οι εργοστασιακές επιτρο-πές πρέπει να ξαναπάρουν στα χέρια τους το δικαίωμα έλεγχου πάνω στην παραγωγή. Οι καταναλωτικοί συνεταιρισμοί, δημο-κρατικά οργανωμένοι, πρέπει να ελέγχουν την ποιότητα των προϊόντων και τις τιμές τους.

ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΟΛΧΟΖ σύμφωνα με τη θέληση και τα συμφέροντα των κολχοζνικών

Η συντηρητική διεθνής πολιτική της γραφειοκρατί-ας πρέπει να παραχωρήσει τη θέση της στην πολιτική του προ-λεταριακού διεθνισμού. Ολόκληρη η διπλωματική αλληλογρα-φία του Κρεμλίνου πρέπει να δημοσιευτεί. ΚΑΤΩ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ!

Όλες οι πολιτικές δίκες που σκηνοθέτησε η θερμιδωριανή γραφειοκρατία πρέπει να αναθεωρηθούν, μέσα σε συνθήκες πλήρους δημοσιότητας και ελεύθερης έρευνας. Οι οργανωτές των σκηνοθεσιών πρέπει να τιμωρηθούν όπως τους αξίζει.

Είναι αδύνατο να πραγματωθεί αυτό το πρόγραμμα χωρίς την ανατροπή της γραφειοκρατίας, που κρατιέται στην εξουσία με τη βία και την παραποίηση. Μονάχα η νικηφόρα επαναστατική εξέγερση των καταπιεζομένων μαζών μπορεί να αναγεννήσει το σοβιετικό καθεστώς και να εγγυηθεί την πορεία του προς τα μπρος — προς το σοσιαλισμό. Μονάχα, το κόμμα της 4ης Διεθνούς είναι ικανό να οδηγήσει τις σοβιετικές μάζες στην

εξέγερ

-

ση.

Κάτω η βοναπαρτιστική κλίκα του Κάιν—Στάλιν!

Ζήτω η σοβιετική δημοκρατία!

Ζήτω η διεθνής σοσιαλιστική επανάσταση!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟ

ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΧΩΡΙΣ ΑΡΧΕΣ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟ

Η πολιτική του κόμματος του Λεον Μπλούμ στη Γαλλία, αποδειχνει, γι' άλλη μια φορά, πώς οι ρεφορμιστές είναι ανίκανοι να διδαχτούν οτιδήποτε έστω κι από τα πιο τραγικά μαθήματα της ιστορίας. Η γαλλική σοσιαλδημοκρατία αντιγράφει δουλικά την πολιτική της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας και βαδίζει προς την ίδια καταστροφή. Στη διάρκεια μιας περιόδου δεκάδων χρόνων, η 2η Διεθνής μεγαλώνει μέσα στα πλαι-σια της αστικής δημοκρατίας, γίνεται αδιαχώριστο μέρος της και σαπίζει μαζί της.

Η 3η Διεθνής μπαίνει στο δρόμο του ρεφορμισμού σε μια εποχή όπου η κρίση του καπιταλισμού είχε οριστικά θέσει στην ημερήσια διάταξη την προλεταριακή επανάσταση. Η σημερινή πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς στην Ισπανία και την Κίνα, —πολιτική που την κάνει να σέρνεται στα πόδια της «δημοκρατικής» και «εθνικής» μπουρζουαζίας— αποδειχνει πώς και η Κομμουνιστική Διεθνής δεν είναι πια ικανή να μάθει οτιδήποτε ή να αλλάξει. Η γραφειοκρατία, που έχει καταντήσει μια αντιδραστική δύναμη στην ΕΣΣΔ, δεν

μπορεί να παίξει έναν επαναστατικό ρόλο στην παγκόσμια
αρένα

Ο αναρχοσυνδικαλισμός, στο σύνολο του, γνώρισε μια εξέλιξη του ίδιου είδους. Στη Γαλλία, η συνδικαλιστική γραφειο-κρατία του Λεον Ζουώ έχει καταντήσει από πολύν καιρό τώρα το πρακτορείο της μπουρζουαζίας μέσα στην εργατική τάξη. Στην Ισπανία,

ο
αναρχοσυνδικαλισμός απελευθερώθηκε από το επαναστατικό προσωπείο του, από τη στιγμή που άρχισε η επανάσταση, κι έγινε

ο
πέμπτος τροχός στο αμάξι της αστικής δημοκρατίας.

Οι ενδιάμεσες κεντριστικές οργανώσεις, που συγκεντρώνον-ται γύρω από το Γραφείο του Λονδίνου, δεν είναι παρά τα «α-ριστερά» αξεσουάρ της σοσιαλδημοκρατίας και της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Έχουν αποδείξει την πλήρη ανικανότητα τους να προσανατολιστούν μπροστά σε μια ιστορική κατάσταση και να βγάλουν απ' αυτή τα επαναστατικά συμπεράσμα-τα. Στο υψηλότερο τους σημείο έφτασαν με το Ισπανικό

ΡΟΥΜ

που, μέσα σε συνθήκες επανάστασης, στάθηκε απόλυτα ανίκανο να ακολουθήσει μια επαναστατική πολιτική.

Οι τραγικές ήττες που έπαθε το παγκόσμιο προλεταριάτο στη διάρκεια μιας μακριάς σειράς χρόνων, έσπρωξαν τις επί-σημες οργανώσεις σ' ένα συντηρητισμό ακόμα πιο μεγάλο, και παράλληλα οδήγησαν τους μικροαστούς «επαναστάτες», που διαψεύστηκαν Οι ελπίδες τους, στην αναζήτηση «νέων δρόμων». Όπως πάντα, σε εποχές αντίδρασης και παρακμής, εμφανίζονται απ' όλες τις μεριές αγύρτες και τσαρλατάνοι. Αυτοί, θέλουν ν' αναθεωρήσουν ολοκληρη την πορεία της επαναστατικής σκέψης. Αντί νά διδαχτούν από το παρελθόν, το «διορθώνουν».

Μερικοί ανακαλύπτουν την ανακολουθία του μαρξισμού, άλλοι διακηρύσσουν τη χρεοκοπία του μπολσεβικισμού. Μερικοί φορτώνουν πάνω στην επαναστατική θεωρία την ευθύνη για τα λάθη και τα εγκλήματα εκείνων που την έχουν προδώσει· άλλοι αναθεματίζουν την ιατρική, γιατί δεν τους εγγυάται μία άμεση και θαυματουργή θεραπεία. Οι πιο τολμηροί υπόσχονται νά ανακαλύψουν μια πανάκεια και, στο μεταξύ, απαιτούν να σταματήσει η πάλη των τάξεων. Πολυάριθμοι προφήτες της νέας ηθικής είναι έτοιμοι να ανανεώσουν το εργατικό κίνημα με τη βοήθεια μιας ηθικής ομοιοπαθητικής. Οι απόστολοι αυτοί, στη

συντριπτική τους πλειοψηφία, κατορθώνουν να γίνουν οι ίδιοι ηθικά ανάπηροι πριν ακόμα κατεβούνε στο πεδίο της μάχης. Έτσι, με την πρόφαση των «νέων δρόμων», προτείνουν στο προλε-ταριάτο παλιές ρετσέτες, θαμμένες από πολλά χρόνια στα αρχεία του προμαρξιστικού σοσιαλισμού.

Η 4η Διεθνής κηρύχνει ασυμφιλίωτο πόλεμο στους γρα-φειοκράτες της 2ης και της 3ης Διεθνούς, της Διεθνούς του Άμστερνταμ και της αναρχοσυνδικαλιστικής Διεθνούς, όπως και στους κεντριστές δορυφόρους τους στον αμεταρρυθμιστο μεταρρυθμισμό, στο δημοκρατισμό -σύμμαχο της Γκεπεού, στον ανειρήνευτο ειρηνισμό (πασιφισμό), στον αναρχισμό που είναι στην υπηρεσία της μπουρζουαζίας, στους «επαναστάτες» που τρέφουν θανάσιμο φόβο για την επανάσταση. Όλες αυτές οι οργανώσεις δεν είναι εχέγγυα του μέλλοντος, μα τα σάπια κατάλοιπα του παρελθόντος. Η εποχή των πολέμων και των επαναστάσεων δε θ' αφήσει ίχνος απ' αυτές.

Η 4η Διεθνής δεν επινοεί ούτε αναζητάει κάποια πανά-κεια. Στέκεται αποκλειστικά πάνω στο έδαφος του μαρξισμού τη μόνη επαναστατική θεωρία που μάς επιτρέπει να καταλάβου-με τι είναι το καθετί, να αποκαλύψουμε τα αίτια των ηττών και να προετοιμάσουμε συνειδητά την νίκη. Η 4η Διεθνής συνε-χίζει την παράδοση του μπολσεβικισμού, που έδειξε για πρώτη φορά στο προλεταριάτο πώς να κατακτήσει την εξουσία. Η 4η Διεθνής παραμερίζει τους αγύρτες, τους τσαρλατάνους και τους ανιαρούς προφεςόρους της ηθικής. Σε μια κοινωνία που στηρίζεται στην εκμετάλλευση, η ανώτατη ηθική είναι η ηθική της σοσιαλιστικής επανάστασης. Καλές είναι οι μέθοδες και τα μέσα εκείνα που εξυψώνουν την ταξική συνείδηση των εργατών, την εμπιστοσύνη τους στις ίδιες τους τις δυνάμεις,, τη διάθεση τους για αυτοθυσία μέσα στην πάλη. Απαράδεχτες εί-ναι οι μέθοδες που σπέρνουν στους καταπιεζόμενους το φόβο και την υποτακτικότητα μπροστά στους καταπιεστές, που πνί-γουν το πνεύμα της διαμαρτυρίας και της εξέγερσης, που

αν
τ
ικαθιστούν τη θέληση των μαζών με τη θέληση των
αρχηγών

,
την πειθώ με το φόβο, την ανάλυση της πραγματικότητας, με τη δημαγωγία και την παραποίηση. Να γιατί η σοσιαλδημοκρα-τία, που εκπορνεύει το μαρξισμό, όπως κι ο σταλινισμός, που είναι ο αντίποδας του μπολσεβικισμού, είναι οι θανάσιμοι
εχθροί

της προλεταριακής επανάστασης και της ηθικής της.

Να κοιτάζουμε κατά πρόσωπο την πραγματικότητα· να μην αναζητούμε τη γραμμή της μικρότερης αντίστασης· να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους· να λέμε την αλήθεια στις μάζες, όσο πικρή κι
αν είναι· να μη φοβόμαστε τα εμπόδια· να

‘μαστε αυστηροί στα μικρά πράγματα όπως και στα μεγάλα· να δείχνουμε τόλμη όταν έρχεται η ώρα της δράσης: αυτές είναι Οι αρ
χές
της 4ης Διεθνούς. Η 4η Διεθνής έχει αποδείξει πως ξέρει να κολυμπάει ενάντια στο ρεύμα. Το προσεχές ιστορικό κύμα θα την ανεβάσει στην κορφή του.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΕΧΤΑΡΙΣΜΟ

Κάτω από την επίδραση της προδοσίας και του εκφυλισμού των ιστορικών οργανώσεων του προλεταριάτου, γεννιούνται ή αναβιώνουν, στην περιφέρεια της 4ης Διεθνούς, διαφόρων ειδών σεχταριστικές ομάδες και θέσεις. Στη βάση τους υπάρχει η άρνηση να παλέψουν για τις επί μέρους ή μεταβατικές διεκδικήσεις, δηλαδή για τις στοιχειώδεις ανάγκες και συμφέρον-τα των μαζών, όπως παρουσιάζονται σήμερα. Για τους σεχταριστές το προετοιμάζομαι για την επανάσταση σημαίνει να πείσω τον εαυτό μου για τα πλεονεκτήματα του σοσιαλισμού. Προτείνουν να γυρίσουμε την πλάτη στα «παλιά» συνδικάτα, δηλαδή σε δεκάδες εκατομμύρια οργανωμένους εργάτες

σαν να μπορούσαν οι μάζες να ζήσουν έξω από τις συνθήκες της πραγματικής ταξικής πάλης! Παραμένουν αδιάφοροι για την πάλη που διεξάγεται στους κόλπους των ρεφορμιστικών οργανώσεων -σα να μπορούσε κανείς να κατακτήσει τις μάζες χωρίς να επέμβει σ' αυτήν την πάλη! Αρνούνται να ανα-γνωρίσουν στην πράξη τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην αστική δημοκρατία και το φασισμό, — σα να μπορούσαν οι μάζες να μην αισθάνονται αυτήν τη διαφορά σε κάθε τους βήμα!

Οι σεχταριστές δεν είναι ικανοί να διακρίνουν παρά δυο χρώματα: το άσπρο και το μαύρο. Για να μην εκτεθούν στον πειρασμό, απλοποιούν την πραγματικότητα. Αρνούνται να αναγνωρίσουν τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στα δυο αντί-παλα στρατόπεδα στην Ισπανία, μόνο και μόνο για το λόγο ότι και τα δυο στρατόπεδα έχουν αστικό χαρακτήρα. Για τον ίδιο λόγο, σκέφτονται ότι είναι αναγκαίο να μείνουν ουδέτεροι σ' έναν πόλεμο ανάμεσα στην Ιαπωνία και την Κίνα. Σβήνουν τη διαφορά άρχων που υπάρχει ανάμεσα στην ΕΣΣΔ και τις αστικές χώρες και, απ' αφορμή την αντιδραστική πολιτική της σοβιετικής

γραφειοκρατίας, αρνούνται να υπερασπιστούν ενάντια στον ιμπεριαλισμό τις φόρμες ιδιοκτησίας που δημι-ούργησε η επανάσταση του Οκτώβρη.

Ανίκανοι οι ίδιοι να βρουν το δρόμο προς τις μάζες, τις κατηγορούν με ζήλο πώς είναι ανίκανες να ανυψωθούν μέχρι το επίπεδο των επαναστατικών ιδεών.

Μια γέφυρα, με τη μορφή των μεταβατικών διεκδικήσεων, δε χρειάζεται καθόλου στους στείρους αυτούς προφήτες, αφού δεν είναι καθόλου διατεθειμένοι να περάσουν στην απέ-ναντι όχθη. Τσαλαπατούν στο ίδιο πάντα μέρος και μένουν ικανοποιημένοι επαναλαμβάνοντας τις ίδιες άδειες αφαιρέσεις. Τα πολιτικά γεγονότα τα βλέπουν σα μια ευκαιρία για σχόλια, κι όχι για δράση. Καθώς οι σεχταριστές όπως και οι κομφουζιονιστές και οι θαυματοποιοί όλων των ειδών, τρώνε σε κάθε τους βήμα κατακεφαλιές από μέρους της πραγματικότητας ζούνε σε μια κατάσταση διαρκούς ερεθισμού, παραπονούνται ασταμάτητα για το «καθεστώς» και τις «μέθοδες» και ασχολούνται με μικρομηχανοραφίες. Στους δικούς τους κύκλους επιβάλλουν συνήθως ένα καθεστώς δεσποτισμού. Η πολιτική κατάπτωση του σεχταρισμού δεν κάνει τίποτε άλλο α πό το να συμπληρώνει, σα σκιά της

, την κατάπτωση του οπορτουνισμού χωρίς να ανοίγει επαναστατικές προοπτικές. Στην πολιτική πράξη, οι σεχταριστές ενώνονται σε κάθε τους βήμα με τους οπορτουνιστές, προπαντός με τους κεντριστές, για να παλέψουν ενάντια στο μαρξισμό.

Η πλειοψηφία των σεχταριστικών ομάδων και κλικών αυτού του είδους, που τρέφονται από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι της 4ης Διεθνούς, έχουν μια «ανεξάρτητη» οργανωτική ύπαρξη, με μεγάλες αξιώσεις, μα χωρίς την παραμικρή δυνατότητα επιτυχίας. Οι μπολσεβίκοι—λενινιστές πρέπει για να μη χάνουν το χρόνο τους, να εγκαταλείψουν αυτές τις ομάδες στην τύχη τους.

Ωστόσο, σεχταριστικές τάσεις υπάρχουν και μέσα στις δικές μας γραμμές και εξασκούν μια ολέθρια επίδραση πάνω στη δουλειά ορισμένων τμημάτων. Αυτό είναι ένα πράγμα που εί-ναι αδύνατο να το υποφέρουμε έστω και για μια ακόμα μέρα. Μία σωστή πολιτική σ' ό,τι αφορά τα συνδικάτα είναι ο απαραί-τητος όρος για να ανήκει κανείς στην 4η Διεθνή.

Εκείνος που δεν ψάχνει η δε βρίσκει το δρόμο του μαζικού κινήματος,

αυ

τ

ός δεν είναι μαχητής, μα ένα νεκρό βάρος για το κόμμα. Ένα πρόγραμμα δε διατυπώνεται

για το δημοσιογραφικό γρα-φείο, για τη βιβλιοθήκη ή για ένα κλαμπ συζήτησης, μα για την επαναστατική δράση εκατομμυρίων ανθρώπων. Η εκκαθάριση των γραμμών της 4ης Διεθνούς από το σεχταρισμό και τους αγιάτρευτους σεχταριστές, είναι ο πιο σημαντικός όρος για επαναστατικές επιτυχίες.

ΤΟΠΟ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ! ΤΟΠΟ ΣΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Η ήττα της Ισπανικής Επανάστασης, που οφείλεται στους «ηγέτες» της, η επαισχυνη χρεοκοπία του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία και το ξεσκέπασμα των σκηνοθεσιών στις δίκες της Μόσχας, αυτά τα τρία γεγονότα, σα σύνολο, έδωσαν ένα ανεπανόρθωτο χτύπημα στην Κομμουνιστική Διεθνή, και παράλ-ληλα προκάλεσαν βαθιά τραύματα στους συμμάχους της, τους σοσιαλδημοκράτες και τους αναρχοσυνδικαλιστές. Αυτό δε σημαίνει, βέβαια, πώς τα μέλη αυτών των οργανώσεων θα στραφούν μονοκοπανιά προς την 4η Διεθνή. Η πιο ηλικιωμέ-νη γενιά, που έπαθε τρομερές ήττες, θα εγκαταλείψει, σ' ένα μεγάλο της μέρος, τη μάχη. Πέρα απ' αυτό, η 4η Διεθνής δεν έχει βάλει στόχο της νά γίνει άσυλο για ανάπηρους επαναστάτες, για απογοητευμένους γραφειοκράτες και καριερίστες. Αντίθετα, είναι ανάγκη νά παρθούν αυστηρά προφυλακτικά μέτρα από την οργάνωση μας ενάντια στη συρροή των μικροαστικών στοιχείων που τώρα κυριαρχούν στους μηχανι-σμούς των παλιών οργανώσεων: μεγάλη δοκιμαστική περίο-δος για τα υποψήφια μέλη που δεν είναι εργάτες, προπαντός όταν αυτά είναι παλιοί γραφειοκράτες· νά αποκλεισθούν από υπεύθυνα πόστα μέσα στο κόμμα για το διάστημα των τριών πρώτων χρόνων, κλπ. Στην 4η Διεθνή δεν υπάρχει και δε θα υπάρξει θέση για τον καριερισμό, το καρκίνωμα αυτό των παλιών Διεθνών. Δε θα βρούνε το δρόμο προς το μέρος μας παρά μονάχα εκείνοι που θέλουν νά ζήσουν για το κίνημα κι όχι να ζήσουν από το κίνημα. Οι επαναστάτες εργάτες πρέπει νά νοιώσουν πώς είναι οι κύριοι. Γι' αυτούς, οι πόρτες της ορ-γάνωσης μας είναι διάπλατα ανοιχτές.

Βέβαια, κι από τους εργάτες εκείνους που ήταν άλλοτε στις πρώτες γραμμές, υπάρχει τώρα ένας μεγάλος αριθμός που είναι κουρασμένοι κι απογοητευμένοι. Αυτοί θα μείνουν, το λιγότερο για την προσεχή περίοδο, στην άκρη. Όταν φθειρε-ται ένα πρόγραμμα η μια οργάνωση, φθείρεται μαζί τους και η γενιά που τα κρατούσε στους ώμους της. Η αναγέννηση του κινήματος γίνεται από τη νεολαία, που δεν έχει καμιά ευθύ-νη για το παρελθόν. Η 4η Διεθνής δίνει εξαιρετική προσοχή στη νέα γενιά του προλεταριάτου. Με την

πολιτική της ολόκληρη, προσπαθεί να οπλίσει τη νεολαία με την εμπιστοσύνη στις δικές της δυνάμεις και στο μέλλον της. Μονάχα ο φλογερός ενθουσιασμός και το μαχητικό πνεύμα της νεολαίας μπορούν να εγγυηθούν τις πρώτες επιτυχίες στον αγώνα· μονάχα αυτές οι επιτυχίες μπορούν να ξαναφέρουν στο δρόμο της επα-νάστασης τα καλύτερα στοιχεία από την παλιά γενιά. Έτσι γινόταν πάντα και έτσι θα γίνεται.

Όλες οι οπορτουνιστικές οργανώσεις, από την ίδια τους τη φύση, συγκεντρώνουν την προσοχή τους πάνω απ' όλα στα ανώτατα στρώματα της εργατικής τάξης και, κατά συνέπεια, αγνοούν τόσο τη νεολαία όσο και τις εργαζόμενες γυναίκες. Η εποχή όμως της καπιταλιστικής παρακμής δίνει πολύ σκλη-ρά χτυπήματα στη γυναίκα, τόσο σε μισθοσυντήρητη όσο και σε νοικοκυρά. Τα τμήματα της 4ης Διεθνούς πρέπει να βρουν στηρίγματα στα πιο καταπιεσμένα στρώματα της εργατικής τάξης, και κατά συνέπεια, στις εργαζόμενες γυναίκες. Εκεί θα βρουν ανεξάντλητες πηγές αφοσίωσης, αφιλοκέρδειας και αυτοθυσίας.

ΚΑΤΩ Ο ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΡΙΕΡΙΣΜΟΣ ! ΤΟΠΟ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ! ΤΟΠΟ ΣΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕ-ΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ! Αυτά τα συνθήματα είναι γραμμένα πάνω στη σημαία της 4ης Διεθνούς.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ 4ης ΔΙΕΘΝΟΥΣ !

Οι σκεπτικιστές ρωτάνε: Μα έφτασε η ώρα για να ιδρύ-σουμε τη νέα Διεθνή; Είναι αδύνατο, λένε, να ιδρύσουμε «τεχνητά» μια Διεθνή· μονάχα μεγάλα γεγονότα μπορούν να την γεννήσουν, κλπ. Όλες αυτές οι αντιρρήσεις αποδειχνουν μο-νάχα ότι οι σκεπτικιστές δεν είναι ικανοί να ιδρύσουν μια νέα Διεθνή. Γενικά, δεν είναι ικανοί για τίποτα.

Η 4η Διεθνής βγήκε κιόλας από μεγάλα γεγονότα: τις πιο μεγάλες ήττες του προλεταριάτου στην Ιστορία. Η αιτία για τις ήττες αυτές είναι ο εκφυλισμός και η προδοσία της παλιάς ηγεσίας. Η πάλη των τάξεων δεν ανέχεται διακοπή. Η 3η Διεθνής, ύστερα από τη 2η, έχει πεθάνει πια για την επανάσταση. Ζήτω

η
4η Διεθνής!

Μα οι σκεπτικιστές δε σωπαινουν: «είναι κιόλας κατάλληλη η στιγμή για ν' ανακηρύξουμε τώρα την ίδρυση της;». «Η 4η Διεθνής», απαντάμε, «δεν έχει ανάγκη από καμιά

«

α

ν

ακήρυξη». ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΕΥΕΙ. Είναι αδύνατη; Ναι, οι γραμμές της δεν είναι ακόμα πυκνές, γιατί είναι νέα ακόμα. Για την ώρα, την επανδρώνουν προπαντός στελέχη. Μα τα στελέχη αυτά είναι το μόνο εχέγγυο για το μέλλον. Πέρα απ' αυτά τα στελέχη, δεν υπάρχει, πάνω σ' αυτό τον πλανήτη ούτε ένα μονάχα επαναστατικό ρεύμα που νά αξίζει πραγματικά αυτό το όνομα. Αν

η

Διεθνής μας είναι ακόμα αριθμητικά

α-

δύνατη, είναι δυνατή σ' ό,τι αφορά τη θεωρία, το πρόγραμμα, την παράδοση, το χωρίς προηγούμενο ατσάλωμα των στελεχών της. Εκείνον που δεν το βλέπει αυτό σήμερα, ας τον

αφήσ

ουμε για την ώρα στην άκρη. Αύριο, αυτό θα γίνει πιο καθαρό».

Η 4η" Διεθνής συγκεντρώνει, από τώρα κιόλας, με την αξία της το μίσος των σταλινικών, των σοσιαλδημοκρατών, των αστών φιλελευθέρων και των φασιστών. Δεν υπάρχει κι ούτε μπορεί νά υπάρξει γι' αυτήν θέση σε κάποιο Λαϊκό Μέ-τωπο. Πολεμάει ασταμάτητα όλες τις πολιτικές ομάδες που έχουν δεσμούς με τη μπουρζουαζία. Το καθήκον της:

η

ανατροπή της κυριαρχίας του κεφαλαίου. Ο στόχος της: ο σοσιαλισμός. Η μέθοδος της: η προλεταριακή επανάσταση.

Χωρίς εσωτερική δημοκρατία, δεν υπάρχει επαναστατική διαπαιδαγώγηση. Χωρίς πειθαρχία, δεν υπάρχει επαναστατική δράση. Το εσωτερικό καθεστώς της 4ης Διεθνούς στηρίζε-ται πάνω στις αρχές του δημοκρατικού συγκεντρω-τισμού: πλήρη ελευθερία στη συζήτηση, πλήρη ενότητα στη δράση.

Η σημερινή κρίση του ανθρώπινου πολιτισμού είναι κρίση της προλεταριακής ηγεσίας. Οι προχωρημένοι εργάτες που συγ-κεντρώνονται στους κόλπους της 4ης Διεθνούς, δείχνουν στην τάξη τους το δρόμο για νά βγει από την κρίση. Της προσφέ-ρουν ένα πρόγραμμα που

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς, του Λ. Τρότσκι

Συντάχθηκε απο τον/την Λ. Τρότσκι

Παρασκευή, 23 Μάρτιος 2012 15:43 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 24 Μάρτιος 2012 08:56

στηρίζεται πάνω στη διεθνή πείρα του απελευθερωτικού αγώνα του προλεταριάτου κι όλων των καταπιεζομένων του κόσμου. Της προσφέρουν μια ακηλίδωτη σημαία.

ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ,

ΠΑΡΑΤΑΧΘΕΙΤΕ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΣΗ-ΜΑΙΑ ΤΗΣ 4ης ΔΙΕΘΝΟΥΣ.

ΕΙΝΑΙ Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΣΑΣ ΠΟΥ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ!

Ανατύπωση από το βιβλίο

"Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού" του Λ. Τρότσκι

Εκδόσεις "ΑΛΛΑΓΗ"(1975)

Μετάφραση: Θ. Θωμαδάκης

Σημείωση Ε.Δ.: Στο βιβλίο, το κείμενο ήταν τυπωμένο με πολυτονική μορφή. Εδώ ανατυπώθηκε με την μονοτονική μορφή.

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς, του Λ. Τρότσκι

Συντάχθηκε απο τον/την Λ. Τρότσκι

Παρασκευή, 23 Μάρτιος 2012 15:43 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 24 Μάρτιος 2012 08:56
